

ΤΑΝ

ΤΕΥΧΟΣ 18

Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

Ο ΤΖΙΠΣΥ
και η...
ΜΙΣ ΔΙΑΣΤΗΜΑ

1. ΟΤΟΜ, ΒΛΑΣΤΗΜΟ-
ΝΤΑΣ ΣΑΝ ΒΑΡΚΑ-
ΡΗΣ ΑΠΟ ΤΟ ΚΑΚΟ
ΤΟΥ ΕΨΑΞΕ ΟΛΟ
ΤΟ ΔΡΑΜΑΤΙΟ ΜΕΧΡΙ
ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΤΕ-
ΤΡΑΓΩΝΙΚΟ ΕΚΑ-
ΤΟΣΤΟ ΤΟΥ. ΔΕΝ
ΜΠΟΡΕΣΕ ΟΜΩΣ
ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΗ
ΤΙΠΟΤΑ. ΞΑΦΝΙΚΑ
ΚΑΠΟΙΑ ΙΔΕΑ ΦΩ-
ΤΙΣΕ ΤΟ ΜΥΑΛΟ
ΤΟΥ.

- ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΡΑ
ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ!
ΦΩΝΑΣΕ.

2. ...ΠΟΙΟ; ΡΩΤΗΣΕ Η ΣΑΛ-
ΛΥ. ΜΑ ΔΕΝ ΕΙΧΕ ΚΑΙ-
ΡΟ ΝΑ ΤΗΣ ΕΞΗΓΗΣΗ,
ΤΗΝ ΠΗΡΕ ΣΤΟ ΕΡΓΑΣ-
ΤΗΡΙΟ ΤΟΥ ΟΠΟΥ ΤΗΣ
ΕΔΕΙΞΕ ΚΑΠΟΙΑ ΠΑ-
ΡΑΞΕΝΗ ΣΥΣΚΕΥΗ.
- ΜΑΥΤΟ ΤΟ ΠΡΑΓΜΑ,
ΤΗΣ ΕΙΠΕ, ΕΛΠΙΖΩ
ΝΑ ΑΝΑΚΑΛΥΨΩΜΕ
ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΣΑΤΑΝΑ!
- ΜΑ ΤΙ ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΟ;
ΡΩΤΗΣΕ Η ΣΑΛΛΥ.

3. ΟΤΟΜ ΟΜΩΣ ΔΕΝ
ΕΙΧΕ ΚΑΙΡΟ ΓΙΑ
ΛΟΓΙΑ. ΒΙΑΖΟΤΑΝ
ΤΡΟΜΕΡΑ. ΕΣΠΡΟ-
ΞΕ ΤΗ ΣΑΛΛΥ
ΜΠΡΟΣΤΑ ΚΑΙ ΜΗΝ
ΚΑΝ ΠΑΛΙ ΣΤΟ Α-
ΜΑΞΙ ΤΟΥ. ΤΗ ΦΟ-
ΡΑ ΑΥΤΗ ΕΒΑΛΕ
ΤΗΝ ΚΟΠΕΛΛΑ ΝΑ
ΟΔΗΓΗ ΚΑΙ ΑΥ-
ΤΟΣ ΠΗΡΕ ΣΤΑ
ΧΕΡΙΑ ΤΟΥ ΤΗ
ΣΥΣΚΕΥΗ.
- ΠΡΟΣ ΤΑ ΠΟΥ
ΘΑ ΠΑΜΕ;
ΡΩΤΗΣΕ Η
ΝΕΑ.

Δ ΕΝ ΕΙΝΑΙ παρά μερικές μέρες ακόμα, που οι αστροναύτες μας έχουν κατέβει από την κοιλάδα του Ούρμπα κάτω στα Έγκατα του πλανήτη Κένεμπ. Είναι οι μέρες που όλοι ασχολούνται να μάθουν τη γλώσσα των υποχθονίων του βασιλιά Χούν, για να συνενωθούν μαζί τους και να ξεκινήσουν για τη μεγάλη έκστρατεία τους έναντίον του φοβερού και τρομερού Τέρατος των Έγκατα, που απειλεί να εξολοθρεύσει μιαλόκληρη φυλή.

Μα ενώ όλοι ασχολούνται με τη γλώσσα και τα αξιοθέατα της καταπληκτικής αυτής πόλεως, που βρίσκεται ολόκληρες εκατοντάδες μέτρα κάτω από τον φλοιό του Κένεμπ, ο Τζίτσου έχει άλλες... σοβαρότερες ασχολίες: Προσπαθεί να βρή κάτι να φάη! Κάτι όμως που να μη μοιάζει με το φαί που τους προσφέρουν καθημερινά οι υποχθόνιοι και που είναι κάτι ρίζες που φυτρώνουν στα σπλάγχνα του πλανήτη. Ο Τζίτσου ονομάζει αυτές τις ρίζες... καρόττα, γιατί μόνο μ' αυτά δρίσκει πώς μοιάζουν από δσα φαγητά ξέρει ο μικρός μαύρος, και ξέρει όχι λίγα.

—?Ω, Μάσα! μουμουρίζει κάθε τόσο. Αυτός λαός πολύ καθυστερημένος πολιτισμό! Καθόλου καλό κουζίνα έχει! Όλο καρόττα τρώνε αυτοί άνθρωποι. Πρέπει είναι πολύ δυστυχισμένοι!

Και ο Τζίτσου συλλαμβάνει μέσα στο τετραπέρατο μυαλό του ένα μεγαλειώδες σχέδιο: Να

βρή κάποιο φαγώσιμο και να το μαγειρέψη μόνος του για να το φάη μόνος του, αφού κανείς άλλος από τους συντρόφους του δεν ενδιαφέρεται για το στομάχι του. Ο μόνος — σκέπτεται — που πιθανόν να του προσφέρει κι' αυτόνου ένα μεζεδάκι, είναι ο βασιλιάς Χούν! Ο Τζίτσου συλλογίζεται πώς αν μάθη στον και μένον τον βασιλιά των υποχθονίων να τρώη καλύτερα φαγητά από «καρόττα», αυτό θα τον ώφελήσει κι' αυτόν τον ίδιο.

—Ναί, μα τί θα είναι αυτό το

ξεχωριστό φαγητό που θα βρή και θα μαγειρέψη ο μικρός άραπάκος; Αυτό είναι το μεγάλο πρόβλημα. Την ώρα που οι άλλοι τέσσερις σύντροφοί του γυαίνουν από την πόλη του Χούν έξω στις ατέλειωτες υπόγειες στοές για να κάνουν διάφορες μελέτες που αυτόν δεν τον ενδιαφέρουν καθόλου,

Ο ΜΑΣΑ

και ή...**ΜΑΣΑ!**

ὁ Τζίψου βρίσκει τὴν εὐκαιρία καὶ τριγυρίζει. ἔλευθερος στὴν κουζίνα τοῦ παλατιοῦ τοῦ Χούν. Ψάχνει τὰ ράφια καὶ τὰ ντουλάπια τὴν ὥρα ποὺ δὲν τὸν κυττάζει ὁ μάγειρας, ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ βρῆ τίποτα. Τὰ πάντα εἶναι γεμάτα μὲ διάφορες ρίζες. Μπορεῖ οἱ ὑποχθόνιοι νὰ ἔχουν βρῆ ἓνα σωρὸ τρόπους γιὰ νὰ μαγειρεύουν τὶς ρίζες αὐτές, ὅπως καὶ νᾶχη ὁμως ὁ Τζίψου τὶς ἔχει σκυλοβαρεθῆ καὶ κάθε φορὰ ποὺ ἔρχεται ἡ ὥρα τοῦ φαγητοῦ, ἐνῶ ἄλλοτε ἡ ὥρα αὐτὴ ἦταν ἡ πιὸ εὐτυχισμένη τῆς ζωῆς του, τώρα μελᾶγχολεῖ ἀθεράπευτα.

—²Ω, Μάσα! μουρμουρίζει. Τζίψους δὲν θές τρῶς ἄλλο καρόττα! Δὲν βαστάς ἀντοχή του! Τζίψους ἦθελες ἓνα ἀρνάκι περασμένο σουβλα, φᾶς αὐτὸ μόνος του!

Καὶ μόνο μὲ τὴν ἰδέα ξερογλείφεται. Φαντάζεται τὸ σουβλι στὸ ἀρνὶ καὶ τρέχουν τὰ σάλια του.

Ὡστόσο οἱ μέρες περνοῦν καὶ τίποτε δὲν γίνεται. Τίποτε ἄλλο ἀπὸ ρίζες φαίνεται πῶς δὲν βρίσκειται σ' αὐτὸ τὸ ὑποχθόνιο βασίλειο. Οἱ ἄλλοι κοντεύουν νὰ μάθουν πιὰ ὅλα ὅσα θέλουν. Ὅλοι τους, ἀκόμα κι' ὁ ἴδιος, ἔχουν μάθει τὴ γλῶσσα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ποὺ τοὺς φιλοξενεῖ, ἐκεῖνος ὁμως δὲν ἔχει καταφέρει ἀ-

κόμα νὰ πραγματοποιήσει τὸν σκοπὸ του γιὰ νὰ τοῦ φύγη τὸ μεράκι. Εἶναι τόσο ἀπελπισμένος ποὺ τὴν τελευταία μέρα δὲν ἔχει βάλει ἀπολύτως τίποτα στὸ στόμα του. Ὁ Τζόε Μάρτιν μ' ὄλο ποὺ αὐτὸ τοῦ φαίνεται περίεργο ἐπειδὴ ἔχει συνηθίσει νὰ κἀνη ἐντελῶς τὸ ἀντίθετο, τὸν μαλώνει ποῦ... δὲν τρῶει καὶ τοῦ λέει πῶς θὰ ἀδυνατίση.

—²Ἐχομε πολλὲς δύσκολες στιγμὲς νὰ περάσωμε ἀκόμα, μικρὲ μου, Τζίψου! τοῦ λέει χαμογελώντας. Πρέπει νὰ πάψης κάποτε νὰ εἶσαι... μίζερρος καὶ νὰ τρῶς, γιὰτὶ ὅπου κι' ἂν πᾶμε χρειάζομαστε ὅλες μας τὶς δυνάμεις ἀκέραιες γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσωμε τοὺς κινδύνους ποὺ θὰ συναντήσωμε.

—²Ω, Μάσα Τζόε!, ἀποκρίνεται ὁ τρελλοαραπάκος μὲ ἀπογοήτευσί. Τζίψους δὲν μπορεῖς ἄλλο φᾶς καρόττα! Δὲν κατεβαίνει ἀπὸ λαρύγγι του! Τζίψους δὲν ξαναβάλεις ἄλλο καρόττο στόμα σου, ἂν δὲν φᾶς πρῶτα ψητὸ ἀρνάκι...

—Ψητὸ ἀρνάκι! Καὶ ποῦ θὰ τὸ βρῆς, δυστυχισμένε μου φίλε;

—Τζίψους μακάρι νᾶξερεις! Ὅμως ψάξης πολὺ! Ὅποιος ψάξεις πολὺ θρίσκεις, Μάσα! Ἔτσι λέει μέσα βιβλίο ποῦχει γράψει ἅγιος! — καὶ ἐννοεῖ τὴν Ἁγία Γραφή.

—Ψάξε λοιπόν, Τζίψου! Κάνε

ὄμως γρήγορα, γιατί αὔριο ξεκινάμε νὰ συναντήσωμε τὸ Τέρας τῶν Ἐγκάτων! Ὁ Τῶν κυττάζει αὐτὴ τὴ στιγμή ἕναν χάρτη τῶν ἐγκάτων, ποὺ τοῦ ἔχει δώσει ὁ Χούν, γιὰ νὰ δεῖ πρὸς τὰ ποῦ πρέπει νὰ καταβληθούμε. Θεὸς νάρθῃς κι' ἐσύ;

—Ὅχι, Μάσα! Ἐγὼ ψάξεις τελευταία φορά. Δὲν μπορεῖ... Θεὸς λυπηθῆ μικρὸς Τζίψους, στεῖλεις ἔμένα ἕνα μικρὸ - μικρὸ ἀρνάκι... ὦ, Μάσα!...

—Τ' εἶναι, Τζίψου;

Ὁ διαβολάκος κυττᾷ τὸν μεγάλο του φίλο μὲ τὰ ὀλοστρόγγυλα ματάκια του καὶ διστάζει νὰ μιλήσῃ. Στὸ τέλος ὅμως λέει:

—Λές, Μάσα Τζόε, αὐτὸ Τέρας Ἐγκάτων, λές ἐσύ, ἔχει κρέας τρώγεται ψητό;

Ὁ πράκτωρ τῆς Ἐφ Μπι Ἄϊ δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὰ γέ-

λια του. Ξεκαρδίζεται.

—Τί νὰ σοῦ πῶ, φιλαράκο μου!, κάνει ἀνάμεσα στὰ γέλια του. Ὁμολογῶ πὼς τέτοια ἰδέα δὲνμοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ καὶ δὲν ἀποκλείεται ἐντελῶς νὰ τρώγεται κιόλας. Ὅμως, χωρὶς νὰ θέλω νὰ σὲ ἀπογοητεύσω, θαρρῶ πὼς τὸ κρέας τοῦ Τέρατος δὲν θὰ τρώγεται, φτωχέ μου Τζίψου!

—Ἐτσι νομίζεις καὶ Τζίψους, Μάσα!, ὁμολογεῖ ὁ ἀραπάκος περὶλυπος.

Καὶ ἐνῶ ὁ Τζόε Μάρτιν πηγαίνει νὰ συναντήσῃ τὸν Τῶν καὶ τὶς δυὸ κοπέλλες, ὁ Τζίψου τραβάει καὶ πάλι γιὰ... τὴν κουζίνα τοῦ παλατιοῦ. Ἐχει πιάσει μεγάλες φιλίες μὲ τὸν... Μάσα μάγειρο καὶ ἔχει τὸ ἐλεύθερο νὰ μπαινοβγαίνει ὅποτε θέλει καὶ νὰ τρώῃ

ὄσα... καρόττα θέλει!

Ο... ΜΑΣΑ μάγειρος λείπει τὴ στιγμή αὐτὴ ἀπὸ τὴν κουζίνα, ποὺ εἶναι ἐντελῶς ἔρημη. Ὁ Τζίψου τρίβει τὰ χέρια του γεμάτος χαρὰ γιὰ τὴν ἀνέλπιστα τύχη του. Ἐτσι ποῦ εἶναι ὀλομόναχος, θὰ ψάξῃ παντοῦ. Δὲν μπορεῖ, κάτι θὰ βρῆ στὸ τέλος...

—Καλὲ Θεὲ μαύρων! μουρμουρίζει λιγωμένος ἀπὸ τὴν λαιμαργία του. Παρουσίασε σὲ φτωχὸ Τζίψου ἕνα ἀρνάκι! Ἄν δὲν ὑπάρχει ἀρνάκι παρουσίασε αὐτὸν γουρουνάκι! Ἄν οὔτε γουρουνάκι παρουσίασέ του μοσχαραάκι! Ὅ,τι ἔχεις εὐχαρίστησι, Μάσα Θεὲ νέγρων! Δὲν πειράζει εἶσαι καὶ ζωντανό... Ἀκόμα καὶ κονσέρβα κὸρν μπιφ ἢ μπέικον, πολὺ ἀρέσεις φτωχὸ Τζίψου. Παρουσίασε αὐτὸ κάτι ποῦ δὲν εἶσαι καρόττα!

Ὅπως βλέπει καὶ ὁ καθένas, ὁ καυμένος ὁ Τζίψου ἄρχισε ἀπὸ ἀρνάκι καὶ κατέληξε σὲ δ,τιδήποτε ποῦ δὲν εἶναι ρίζες τοῦ ὑπόγειου βασιλείου τοῦ Χούν. Ἐτσι λοιπόν, φαίνεται πὼς κι' ὁ Θεὸς τὸν λυπάται στὸ τέλος. Μ' ὄλο ποῦ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι τοῦ ἀραπάκου ὑπάρχουν ἑκατοντάδες μέτρα γῆς, ὁ Πανάγαθος ποῦ ἔχει τρομερὰ εὐαίσθητη ἀκοή, ἀκούει τὴν προσευχὴ του.

Ὁ Τζίψου ἀνοιγοκλείνει τὰ διάφορα ντουλάπια τοῦ... μάσα μάγειρου καὶ μουρμουρίζει:

—Καρόττα! Καρόττα! ὦ, Μάσα! Καρόττα πράσινα, καρόττα κόκκινα, καρόττα, κίτρινα, καρόττα στρογγυλλά, καρόττα μακρόστενα σάν... καρόττα καὶ κα-

ρόττα σαν πατζάρια! *Ω, Μάσα! Ποτέ Τζίπους δεν ξαναβάλει πιά καρτότα στόμα του όταν γυρίσης πίσω πατρίδα του Γή!

Κλείνει τὰ ντουλάπια που έχει ψάξει, με θυμό και άνοίγει άλλα καινούργια, για να βρή και σ' αυτά πάλι... καρτότα.

Και ξαφνικά καθώς άνοίγει τὸ τελευταίο ντουλάπι που υπάρχει μέσα στην κουζίνα του Χούν, πηδάει από μέσα κατατρομαγμένο... Μά τί πράγμα είναι αυτό; —*Ω, Μάσα!!!

Τὴ φορά αὐτὴ τὸ θαυμαστικό ἐπιφώνημα τοῦ Τζίπου είναι πὶθὸ θαυμαστικό ἀπὸ κάθε ἄλλη φορά. Τὰ ματάκια του γουρλώνουν τόσο πολὺ που ἀπὸ θαῦμα δὲν πετιῶνται ἀπὸ τὶς κόγχες τους νὰ πέσουν κάτω στὰ ἄσπρα καὶ κόκκινα πλακάκια τῆς κουζίνας! Στὴν ἀρχή, αὐτὸ που ἔχει πηδῆξει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ ντουλάπι, εἶναι ἕνα καλοθρεμένο ἀρνάκι. *Ὑστερα ὁμως δταν ὁ Τζίπου τὸ ξανακυττάζει καὶ δεύτερη φορά, γίνεται γουρουνόπουλο! Στὴν τρίτη ματιὰ του μοιάζει με λαγὸς καὶ στὴν τέταρτη με νεογέννητο μοσχάρáκι. Τὰ σάλια τοῦ φτωχοῦ Τζίπου ἀρχίζουν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὸ στόμα του καὶ τὰ κατὰμυρα ποδαράκια του νὰ τρέμουν. Περιττὸ νὰ πούμε πὼς ὅλες αὐτὲς τὶς ἀλλαγὲς τὸ κακόμοιρο τὸ ζωντανὸ τὶς πήρε μόνο μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ λιχουδῆ Τζίπου, ἐνῶ στὴν πραγματικότητα μένει συνεχῶς τὸ ἴδιο. Ἡ μόνη ἀλλαγὴ που παθαίνει εἶναι πὼς τρέχει κατατρομαγμένο στὶς τέσσερις γωνιὲς τῆς κουζίνας, προσπαθώντας νὰ βρῆ διέξοδο νὰ ξεφύγῃ. Ἀφήνει κάτι περιέργες

φωνούλες σαν νισουρίσματα καὶ πηδάει σαν τρελλὸ ἐδῶ κι' ἐκεῖ κινδυνεύοντας νὰ κἀνῃ ζημιὲς στὰ πιατικά που εἶναι στοιβαγμένα στὸν... νεροχῦτη!

Γιὰ καλὴ τύχη τοῦ Τζίπου καὶ γιὰ κακὴ δική του, ὅλες οἱ πόρτες τῆς τεράστιας κουζίνας τοῦ παλατιοῦ εἶναι κλεισμένες καὶ ἔτσι δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγῃ ἀπὸ πουθενά. Ὁ ἀραπάκος συνέρχεται ἰσὶγὰ - ἰσὶγὰ ἀπὸ τὴν πρώτη του ταραχὴ. Βλέπει κιόλας μετὴ φαντασία του τὸ ὑπέροχο αὐτὸ ζωάκι περασμένο σὲ μιὰ σούβλα καὶ ἀκούει ἀπολαυστικώτατες μυρωδιὲς νὰ ξεχύνωνται ὀλόγυρα. Ἡ τρεμούλα ἀπὸ τὰ μέλη του δὲν λείει νὰ τοῦ περάσῃ ἀκόμα.

—*Ω, Μάσα!, μουρμουρίζει. Δὲν πρόκειται νὰ ξεφύγῃς ἐσὺ ἐμένα! Τώρα χοροπηδάς, μέσα ὁμως στομάχι δικό μου, κάθεται πολὺ φρόνιμα καὶ Τζίπους εἶσαι πολὺ εὐτυχισμένος, πολὺ χορτασμένος! *Ἐνα μαχαίρι, Μάσα!

Σκέπτεται νὰ βγάλῃ τὸ πιστόλι του μετὸ ὑγρὸ πῦρ ἀλλὰ μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Μετὸ φόβερὸ αὐτὸ ὄπλο θὰ καὶ ὀλόκληρο τὸ ζωάκι μονομιὰς καὶ δὲν θὰ μείνῃ τίποτα σ' αὐτὸν γιὰ νὰ φάῃ. *Ἄσε πὺν μπορεῖ νὰ κἀνῃ καὶ μεγάλες ζημιὲς στὴν κουζίνα τοῦ Χούν καὶ ὕστερα νὰ τὸν μαλώσουν. Πρέπει νὰ βρῆ ἕνα μαχαίρι.

*Αρχίζει με χέρια που τρέμουν ν' άνοίγῃ τὰ συρτάρια καὶ τὰ ντουλάπια, πάλι ἀπὸ τὴν ἀρχή. Τρέμει ὅσο πάλι καὶ χειρότερα ἀπὸ τὴν ἀνυπομονησία του.

—*Ω, Μάσα! ψελλίζει. Τώρα ἔφαγες ἔβλεπες πολλὰ μαχαίρια

σέ συρτάρια. Τώρα ψάχνεις πάλι δέν βλέπεις κανένα!

Έν τέλει, όμως, τὰ καταφέρνει καί πάλι. Ένα γυαλιστερό μαχαίρι φιγουράρει στο μαύρο χέρι του καί ὁ Τζίψου ἀρχίζει νά προχωρή καταπάνω στο ζωάκι πού βλέποντας πῶς τόση ὥρα δέν τὸ κυνηγοῦν, ἔχει τρυπώσει σέ μιὰ γωνιά, καί ἔχει ζαρώσει φοβισμένο. Καθῶς τὸ ζυγώνει, γιά πρώτη φορά ὁ διαβολάκος ἐνδιαφέρεται νά δῆ σάν τί ζῶο πάνω - κάτω μοιάζει νά εἶναι. Καί δέν ἀργεῖ νά ἐξακριβώσει πῶς πιό πο

«Ὁ Τζίψου μέ τῆ..! χατζάρα στο χέρι τρέχει πίσω ἀπό τὸ παράξενο ζῶο...»

λύ ἀπ' ὅλα μοιάζει μέ... ποντίκι! Μὰ ἓνα ποντίκι τεράστιο, μεγάλο σάν μιὰ μεγαλόσωμη γάτα τῆς γῆς. Εἶναι φουσκωτό καί πολύ - πολύ παχύ. Έχει ἓνα ρύγχος πού τὸ κάνει νά ἔχη καί κάποια ὁμοιότητα μέ γουρουνάκι. Έχει ἓνα τρίχωμα πολύ κοντό καί πολύ σκληρό. Ὁ Τζίψου, πού στήν ἀρχὴ βλέποντας τὴν ὁμοιότητά του μέ ποντίκι, ἔχει διστάσει γιά μιὰ στιγμή, ξαναβλέποντας μετὰ ὅτι τὸ ρύγχος του μοιάζει μέ τοῦ γουρουνοῦ, παίρνει καί πάλι θάρρος.

— Ἐσὺ ἔχεις πολύ νόστιμο κρέας!, μουρμουρίζει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του, καί νομίζει πῶς μασουλίζει κιόλας σουβλιστό χοιρινό!. Ἐσὺ κάνεις τέτοιο γεῦμα. Τζίψους πολὺ εὐχαρισθηθεῖ, θυμᾶται αὐτὸ πολὺν καιρό! Καθῆσης φρόνιμα - φρόνιμα σφάξεις ἔσένα. Κλείσε μάτια σου, δέν πονέσεις καθόλου!

Τὰ μάτια τοῦ παράξενου ζῶου εἶναι τρομερὰ μικρὰ καί σχεδὸν κλειστά, σάν τοῦ τυφλοπόντικα. Εἶναι ὅμως γεμάτα φόβο καί δυσπιστία πρὸς τὸν Τζίψου, πού τὸν ζυγώνει ἡσυχά - ἡσυχά καί γεμάτος ὑπουλες διαθέσεις.

Ο ΑΡΑΠΑΚΟΣ εἶναι πονηρός. Δέν θέλει νά τρομάξη τὸ θῦμα του, γιὰτὶ φοβάται μήπως τοῦ ξεφύγει. Γι' αὐτὸ ἀλλάζει πολιτικὴ ὅσο πλησιάζει κόντὰ του. Κρύβει τὸ μαχαίρι πίσω ἀπὸ τὴ ράχη του καί γονατίζοντας στὰ πλακάκια ἀρχίζει νά τὸ ζυγώνει γοναπιστός.

— Ἐλα! Ἐλα!, τοῦ μουρμου-

ρίζει χαϊδευτικά άπλώνοντας τὸ ἄδειο χέρι του. "Ελα, ψί, ψί, ψί! Τζίπυς πολὺ ἀγαπάει ἐσένα! Τζίπυς θέλει μόνο χαϊδέψη ἐσένα! Δὲν θέλει καθόλου κακό σου!

Τὸ ζωάκι φαίνεται νὰ τὸν πιστέψῃ κάπως. Τοῦλάχιστον ἡ γλῦκα τῆς φωνῆς τοῦ ἀραπάκου τὸ ξεγελάει. Ξεζαρώνει λιγάκι καὶ ἀφήνει μιὰ σιγανὴ παράξενη φωνούλα, ποὺ μοιάζει μὲ νισούρισμα. Τὰ ματάκια του καρφώνονται στὸ χέρι τοῦ Τζίπυς ποὺ εἶναι ἀπλωμένο πρὸς τὸ μέρος του. Φαίνεται σὰν νὰ περιμένη πῶς ὁ Τζίπυς θὰ τοῦ προσφέρῃ κάτι φαγώσιμο.

—Ψί, ψί, ψί, ψί! κάνει πάλι ὁ διαβολάκος βλέποντας πῶς τὸ κόλπο του πιάνει. "Ελα, ελα! Τζίπυς ἀγαπάει πολὺ ἐσένα! "Ελα! "Ασε Τζίπυς πιάση ἐσένα καὶ δὴς πόσο ἀγαπάει! Πεθαίνεις ἀπὸ ἀγάπη!

"Ἐχει πλησιάσει πολὺ - πολὺ κοντά. Κοντήτερα κι' ἀπὸ μισὸ μέτρο. Ὁ διαβολάκος δὲν μπορεῖ νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Ἡ λαϊμαργία του καὶ ἡ βουλιμία τὸν ἔχουν ἀναστατώσει σὲ τρομερὸ βαθμό. Σηκώνει τὸ ἄλλο του χέρι ποὺ κρατᾶει τὸ μαχαίρι καὶ τὸ κατεβάζει καταπάνω στὸ ζωάκι μὲ μιὰ θριαμβευτικὴ καὶ δυνατὴ φωνή. "Ὁμως τὸ ζωάκι δὲν δρίσκειται πιά στὴ θέσι του καὶ τὸ μαχαίρι δὲν δρίσκει τίποτε ἄλλο νὰ χτυπήσῃ ἀπὸ τὰ πλακάκια. Τὸ ἀφιλότιμο δίνει ἕνα τεράστιο σάλτο καὶ τρέχει ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς κουζίνας. Ὁ Τζίπυς ξεφωνίζει:

—Φτοῦ, σκουληκομυρμηκότρου-

πα! Φτοῦ θεοὶ καὶ θεῶς τῶν νέγων, ἄπιστες καὶ ἄστατες, δὲν ἀγαπάτε καθόλου μικρὸν Τζίπυς, ποὺ τόσο ἀγαπάει ἐσᾶς! "ὦ, Μάσα! Τώρα αὐτὸ γουρουνό ποντίκι ἦταν σφαγμένο ἂν ὄχι τόσο ἀνόητο, πηδήξει ξεφινικά! Τί μύγα τσίμπησες αὐτό, πήδηξες ἔτσι;

"Ἀλλὰ τὸ ζωάκι δὲν τὸ ἔχει τσίμπησει καθόλου μύγα. Ἄπλουστα δὲν εἶχε καμμιὰ ἐμπιστοσύνη στὴ χεροῦκλα τοῦ Τζίπυς ποὺ κατέβαινε μὲ τὴν ὄρμη ἐπάνω του, κρατώντας τὸ γυαλιωτέρὸ μαχαίρι. Καὶ τώρα καθὼς τὸν βλέπει νὰ σηκώνεται καὶ νὰ προχωρῇ καταπάνω του, χοροπηδαίει σὰν παλαβὸ καὶ ξεφωνίζει σὰ νὰ τὸ θέλουν γιὰ... νὰ τὸ σφάζουν! Οὔτε τὰ παρακάλια, οὔτε τὰ χάρδια τοῦ Τζίπυς μποροῦν νὰ τὸ καταφέρουν αὐτὴ τὴ φορά νὰ ἡσυχάσῃ. "Ἐχει χάσει τὴν ἐμπιστοσύνη του. Θέλει νὰ τὸ σκάσῃ ἀπὸ κεῖ μέσα. Ἡ κουζίνα ἔχει πάρει τὴ μορφή τῆς φυλακῆς πιά γι' αὐτὸ. Δίνει θεόρατους σάλτους ἀπὸ τὴν ἀπελπισία του καταπάνω στὶς πόρτες. Μιά ἀπ' αὐτὰς δὲν εἶναι φαίνεται καλὰ κλεισμένη. Ἀνοίγει ἀπὸ τὸ βάρος του καὶ τὸ ζωὸ δρίσκειται ἀπ' ἔξω.

Ὁ Τζίπυς ἀφήνει μιὰ ἀπελπισμένη κραυγὴ σὰν νὰ ἄρπαξε ξεφινικά μαχαίριὰ στὴν πλάτη. Τὰ μάτια του γεμίζουν ἀπελπισία καὶ λύσσα. Σφίγγει τὶς μαῦρες γροθιῆς του καὶ ὄρμᾳ ἀπὸ πίσω του. Εἶναι ἀποφασισμένος νὰ παλέψῃ μέχρι τελευταίας ρανίδος γιὰ νὰ τὸ πιάσῃ. Δὲν θὰ τὸ ἀφήσῃ νὰ τοῦ ξεφύγῃ! "Ὁχι!

ΜΠΡΟΣΤΑ τὸ ζωάκι πού φεύγει μὲ ὄλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του καὶ πίσω ὁ μαύρος διαβολάκος ὁ Τζίτσου, κραδαίνοντας τὴ... χατζάρα του, σχίζουν σὰν κερανοὶ τοὺς διαδρόμους τοῦ παλατιοῦ καὶ κατρακυλοῦν τὶς σκάλες πού ὀδηγοῦν στὰ κάτω διαμερίσματα. Τὸ ζωάκι ἀφήνει τρομαγμένα νιαρνιάρια καὶ ὁ Τζίτσου ἀπειλητικὲς φωνὲς γεμάτες πείσμα:

— Ὅχι, δὲν ξεφύγης ἐσύ, ἄτιμο πλάσμα! Ἐσένα προορισμός σου στομάχι δικό μου εἶσαι! Τζίτσους δὲν ἀφήσης ἐσένα κάνεις κεφαλιού σου! Καθένας ἔρχεται κόσμος πρέπει ἐκτελέσης προορισμός του!

Ἀκόμα καὶ στὴν ὕψηλὴ φιλοσοφία τὸ ἔχει ρίξει ὁ καυμένος ὁ ἀραπάκος γιὰ νὰ δικαιολογήσῃ τὴν ἀκράτητὴ λαίμαργία του. Μὰ τὸ ζωάκι τρέχει πολὺ γρήγορα. Ἀφοῦ περνοῦν ὄλες τὶς σκάλες σὰν βολίδες, βγαίνουν ἔξω ἀπὸ τὸ παλάτι. Μπροστὰ τους τῶρα ἀνοίγονται οἱ ὑποχθόνιες στοῦς τοῦ ὑπογείου βασιλείου τοῦ Χοῦν. Περνοῦν τὴ μεγάλη πλατεία τῆς πόλεως χωρὶς νὰ συναντήσουν ψυχὴ. Ὅλοι οἱ ὑποχθόνιοι εἶναι αὐτὲς τὶς μέρες κλεισμένοι στὰ σπίτια τους, γιὰτὸ φόβος τοῦ τρομεροῦ τέρατος τῶν ἐγκάτων δὲν τοὺς ἀφήνει νὰ ξεμυτίσουν. Ἐτσι περνοῦν τὸ κέντρο σιγὰ - σιγὰ καὶ βγαίνουν στὶς συνοικίες.

Ὁ Τζίτσου ἔχει λαχινιάσει ἀσχημα, ἐνῶ αὐτὸ τὸ ἀναθεματισμένο τὸ ζωάκι δὲν φαίνεται πῶς κουράζεται καθόλου. Μοιάζει σὰν νὰ ἔχη ἀντοχὴ νὰ τρέξῃ δέκα φορές γύρω - γύρω ὄλη τὴν ὑπο-

χθόνια πολιτεία. Ἡ ἀπόστασις του ἀπὸ τὸν Τζίτσου ὀλοένα καὶ μεγαλώνει. Ὁ ἀραπάκος νοιάζει τὴν καρδιά του νὰ σπαράξῃ ἀπὸ τὴν ἀπελπισία καὶ τὰ πλεμόνια του νὰ πρῆζονται ἀπὸ τὸ τρέξιμο.

— ὦ, Μάσα Θεέ!, μουρμούριζει ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ δόντια του. Μὴν ἀφήσης αὐτὸ ἄτιμο ζῶο ξεφύγῃς ἀπὸ χέρια φτωχοῦ Τζίτσους! Ποτές Τζίτσους δὲν ἔτρεξες ἔτσι πολὺ! Ποτὲ δὲν κουράστηκες τόσο, δὲν δούλεψες τόση δρεξίς! Δώσε κουράγιο ἐμένα τρέξεις περισσότερο ἀπὸ αὐτὸ, Μάσα!

Καὶ ὁ Θεὸς γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ἀκούει τὴν προσευχὴ τοῦ ἀραπάκου. Δὲν τὸν κάνει βέβαια νὰ τρέξῃ γρηγορώτερα ἀπὸ τὸ ζῶο, γιὰτὸ τὰ παραφύσει πράγματα γίνονται μόνο στὰ παραμύθια, μὰ βάζει τὸ τελευταῖο αὐτὸ νὰ χωθῇ σ' ἓναν δρόμο ἀδιέξοδο!

Ἡ πολιτεία τῶν ἐγκάτων εἶναι χτισμένη ὀλόκληρη μέσα στὸν βράχο. Τὸ ζωάκι πού φεύγει κυνηγημένο ἀπὸ ἓναν λιχούδη μαύρο κι' ἀπὸ ἓνα θεόρατο μαχαίρι, δρῖσκει ξαφνικὰ μπροστὰ του τὸν βράχο αὐτὸν, δὲν μπορεῖ νὰ τρέξῃ περισσότερο καὶ ἀναγκαστικὰ σταματᾷ καὶ τρυπώνει πάλι σὲ μιὰ γωνιά. Ὁ δρόμος εἶναι φωτισμένος καλά. Δεξιά κι' ἀριστερὰ ὑπάρχουν τὰ ἰδιότροπα σπίτια τῶν ὑποχθόνιων μὲ κλειστὲς πόρτες καὶ παράθυρα, γιὰ τὸν φόβο τοῦ φοβεροῦ τέρατος πού λυμαίνεται τὴν χώρα τους. Ὅλα εἶναι ἰδανικὰ βαλμένα ἔτσι, ὥστε τὸ παράξενο ζωάκι πού κάνει τὰ σάλια τοῦ Τζίτσου νὰ τρέχουν ἀπὸ λαίμαργία, νὰ μὴ μπο-

ρή να ξεφύγη από πουθενά.

‘Ο άραπάκος βγάζει μιὰ θριαμβευτική κραυγή. Μὲ τὸ μαχαίρι στὸ χέρι, προχωρεῖ ἀκάθεκτος πρὸς τὸ μέρος του. Στέκει σὲ ἀπόστασι μερικῶν θημάτων ἀπὸ αὐτὸ καὶ τὸ κυττάζει κατὰματα.

—Τί καταλάβης ἐσύ, Μάσα γουρουνόπουλο, τοῦ λέει γιὰ νὰ τὸ παρηγορήσῃ, τί καταλάβης ζήτησι περισσότερο, ψοφήσης μιὰ μέρα, χωρὶς κανέναν προορισμό; Δίνεται ἐσένα σπουδαία εὐκαιρία δικαιολογήσης παρουσίας σου σὲ κόσμο! Γεμίσης στομάχι δικό μου, Μάσα!

Κάνει δυὸ βήματα ἀκόμα καὶ κατεβάζει μὲ μανία τὸ μαχαίρι του κατὰ πάνω στὸ... γουρουνόπουλο. Μὰ τὸ τελευταῖο αὐτὸ κάνει καὶ πάλι ἕνα σάλτο γιὰ νὰ ξεφύγῃ. Τὸ μαχαίρι ἀστοχεῖ. ‘Ο Τζίτσου δὴμος αὐτῇ τῇ φορᾶ εἶναι πιὸ προσεκτικός. Ἀφήνει τὸ φονικό ὄπλο του νὰ πέσῃ κάτω καὶ μὲ τὰ δυὸ του χέρια ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του τὸ ζωάκι ποὺ σπαράζει καὶ νιαουρίζει δυνατὰ, κατατρομαγμένο. Δὲν μπορεῖ δὴμως νὰ ξεφύγῃ. ‘Ο Τζίτσου προτιμᾷ νὰ τοῦ θγοῦν τὰ μάτια παρὰ νὰ τ’ ἀφήσῃ.

Τὴν ἴδια στιγμή ποὺ ὁ ἀραπάκος ξεφωνίζει θριαμβευτικά, ἀνοίγει ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἀπ’ ἔξω ἀπὸ τὸ ὁποῖο θρίσκονται καὶ κάνουν τὴν ἐμφάνισί του ὁ... μάγειρος τοῦ βασιλιᾶ Χούν. Βλέπει τὸν Τζίτσου καὶ ὀρμᾶ μὲ ἀνοιχτὲς τὶς ἀγκάλες ἐπάνω του:

—‘Ω, κύριε Τζίτσου!, φωνάζει εὐτυχισμένος. Σὰς εὐχαριστῶ,

ποῦ μοῦ φέρατε τὸν καλὸ μου τὸ Ψίκο! Τὸν εἶχα χαμένο μὰ φοβόμουν νὰ βγῶ ἀπὸ τὸ σπῆτι νὰ ψάξω νὰ τὸν βρῶ! ‘Ω, τί γενναῖος ποὺ εἰσθε ἐσεῖς, κύριε Τζίτσου! Περιμένετέ με μιὰ στιγμή!

Ἀρπάζει τὸ ζωὸ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ ἐμβρόντητου ἀραπάκου καὶ χύνεται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ σπιτιοῦ του ξεφωνίζοντας ὑστερικά ἀπὸ τὴ χαρὰ του.

—Διάβολε!, μουρμουρίζει ὁ Τζίτσου ἀπελπισμένος. Φαίνεται ζωὸ αὐτὸ εἶναι ὁ... γάτος Μάσα μάγερα! ‘Ω, Μάσα!!

Δὲν προλαβαίνει νὰ πῆ τίποτα περισσότερο. ‘Ο... Μάσα μάγερας κάνει πάλι τὴν ἐμφάνισί του. Κρατᾷ κάτι στὰ χέρια του, ποὺ τ’ ἀδειάζει στὰ χέρια τοῦ εκπληκτοῦ Τζίτσου.

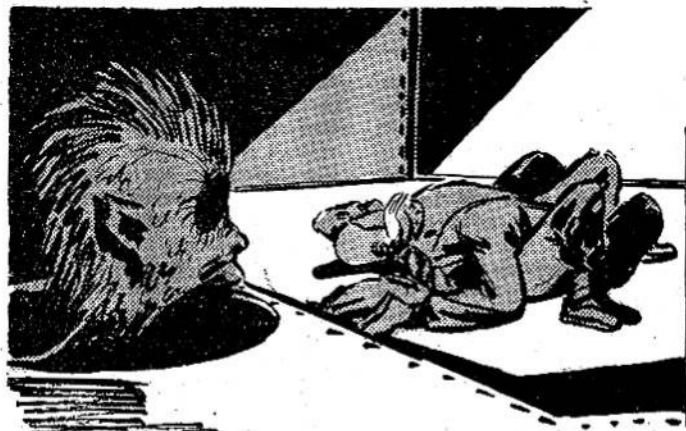
—Δὲν ξέρω πῶς νὰ σὰς εὐχαριστήσω, κύριε Τζίτσου!, τοῦ φωνάζει. Πάρτε αὐτά! Εἶναι τὰ καλύτερα ποὺ ἔχω! Καὶ τώρα ἐπιτρέψτε μου νὰ κλείσω... Αὐτὸ τὸ Τέρας ποὺ τριγυρνᾷ...

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο, κλείνει κατατρομαγμένος τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ του καὶ χάνεται στὸ ἐσωτερικὸ. ‘Ο Τζίτσου σκύβει σαστισμένος καὶ κυττάζει αὐτὰ ποὺ κρατᾷ στὰ χέρια του.

—‘Ω, Μάσα!!!! ξεφωνίζει ἀπελπισμένος. Καρόττα!!! Ἀγωνίστηκες, ψόφησες ἀπὸ τρέξιμο γιὰ σουβλιστὸ γουρουνόπουλο κι’ ἐπιασες πάλι καρόττα! ‘Ω, Μάσα!!....

ΤΕΛΟΣ

Γ. ΓΑΛΗΝΟΣ

Ο ΤΖΙΠΣΥ ΚΑΙ Η Μ^{ΙΣ}... ΔΙΑΣΤΗΜΑ!

Ο άγνωστος υπερασπιστής

ΤΑ ΤΡΟΜΕΡΑ μάτια του σατανικού "Οντος καθρεφτίζουν τη λύσσα και το μίσος. Μιά πελώρια διχαλωτή γλώσσα βγαίνει από το στόμα του και ο κολασμένος σφυριχτόςήχος που μοιάζει με γέλιο κάποιου δαίμονος ξανακούγεται έντονώτερα τώρα. Μά οι αστροναύτες μας βρίσκονται λιπόθυμοι, πεσμένοι ό ένας άπάνω στον άλλον μέσα στο άντρο του διαβολικού "Οντος".(*) Δεν μπορούν μήτε να

δούν μήτε να ακούσουν. Ίσως να μην αναπνέουν κιόλας. Μπορεί τα κορμιά τους νάχουν άπομείνει χωρίς ζωή κάτω από το τρομαχτικό άγκάλιασμα εκείνων των έφιαλτικών πλοκαμίων.

Τό τέρας βγαίνει από την τρύπα του και προχωρεί. Προχωρεί άργά, και δεν κάνει καμιά κίνησι για να μετακινή τό κορμί του, που άφήνει

Έκεί που ό καθένας νομίζει πως ήρθε τό τέλος του, άποδεικνύεται πως οι αστροναύτες μας βρίσκονται μόνο στην άρχή μιās νέας δραματικής περιπετείας...

μια άνατριχί-αστική μυρουδιά θειαφιού και σαπίλας μαζί. Δεν μπορεί κανείς να πη για τό πλάσμα αυτό πως περπατάει, αύτε πως σέρνεται! Κυλάει! Κυλάει κάτω στο μεταλλικό έδαφος μ' έναν άηδιαστικό τρόπο, σαν μιιά μεγάλη

(*) Βλέπε τό τεύχος 17 του ΤΑΝ: Στα πλοκάμια της φρίκης.

σταγόνα λαδιού πάνω σε μια κατηφορική επιφάνεια. Κι' όσο κυλάει τόσο αλλάζει σχήματα και μόνο τα δυο διαβολικά μάτια του που σπιθίζουν από μίσος μένουν τα ίδια και μένουν διαρκώς καρφωμένα πάνω στους γήινους...

Το "Ον κοντοστέκεται. Για πρώτη φορά από τη στιγμή που φανερώθηκε από την τρύπα του κάτω στο δάπεδο, τα μάτια του παύουν να κυττάζουν κατά τον σωρό των αναισθητών αιχμαλώτων του. Γυρίζουν προς τ' άπάνω και στηλώνονται στην όροφη της μεγάλης μεταλλικής αίθουσας. Το μίσος και η λύσσα εξακολουθούν να υπάρχουν μέσα στο βλέμμα τους, μα τώρα υπάρχει κάτι άλλο ακόμα σ' αυτό: Φόβος!

Το κολασμένο πλάσμα που δεν έχει μορφή ώριμη και σχήμα σταθερό φαίνεται πραγματικά πολύ τρομαγμένο. Για μερικές στιγμές μένει άναποφασιστο. Θέλει να προχωρήσει μπροστά τους προς το μέρος των αιχμαλώτων του μα διστάζει. Το θανάσιμο μίσος που είναι ζωγραφισμένο στα άπαισια μάτια του γιγαντώνεται ακόμα περισσότερο.. 'Η λύσσα του πολλαπλασιάζεται. Πρασινοκίτρινοι άφροι ξεχειλίζουν από το στόμα του. Το κολασμένο σφύριγμα του γίνεται πιό διαπεραστικό. Και ξαφνικά σαν να παίρνη την απόφασί του. Δεν προχωρεί άλλο προς τα εμπρός. Αρχίζει να κολάει προς τα πίσω, προς την πόρτα που χάσκει ακόμα άνοιχτή. Μα δεν προλαβαίνει να φτάσει ούτε μέχρι αυτήν.

Ξαφνικά όλο το μεταλλικό

περίβλημα της αίθουσας αλλάζει χρώμα. Από πράσινο που είναι στην αρχή αρχίζει να κιντρινίζει σαν να το φωτίσει απ' έξω κανένα υπερκόσμιο φως. Κι' όλο κι' άνοίγει το χρώμα του ώσπου καταλήγει άσπρο. Και πάλι όμως δεν σταματά ως εκεί η μεταβολή του...

Ώστόσο το κολασμένο τέρας προσπαθεί του κάκου να όπισθοχωρήσει περισσότερο για να φτάσει στην τρύπα του. Ώς και το φως ακόμα που φωτίει ως τώρα τον έφιαλτικόν αυτόν θάλαμο της φρίκης και ήταν κι' εκείνο πρασινωπό σαν τους μεταλλικούς του τοίχους, έχει τώρα αλλάξει παρακολουθώντας στη μεταμόρφωσί του τα χρώματα του μετάλλου. "Ενα όλολευκο φως σαν κι' εκείνο του ήλιου είναι πια χυμένο μέσα στην αίθουσα. Είναι όλοφάνερο πώς έμποδίζει το κολασμένο τέρας στις κινήσεις του. Το κάνει να τρέμη σύγκορμα και τα μάτια του στριφογυρίζουν μανιασμένα σαν να γυρεύουν του κάκου μια διέξοδο.

Το μέταλλο της αίθουσας που έχει γίνει λευκό, φωτίζεται όσο πάει και πιό δυνατά. Λάμπει σαν καθρέφτης που άκτινοβολού άπάνω του οι άχτίδες του ήλιου.

Το τέρας άναταράζεται θανάσιμα. Το σφύριγμα του γίνεται δυνατότερο και πιό βραχνό. Κάτι σαν κραυγή σπαρακτική, που προηνάει τον θάνατο.

Το μέταλλο της αίθουσας άκτινοβολεί. Και σιγά - σιγά αρχίζει να γίνεται διαφανές σαν γυαλί! Στην αρχή είναι θαμπό και δεν μπορείς να διακρίνης καλά απ' έξω. Κάθε δευτερόλε-

πτο όμως που περνάει γίνεται όλο και πιο διάφανο ώσπου στο τέλος δεν παραλλάζει από ένα καθαρώτατο κρύσταλλο.

"Αν οι άστροναύτες μας δεν βρίσκονταν πεσμένοι μέσα στην αίθουσα τούτη τη στιγμή, θα βλέπαν κάτι που άσφαλώς θα τους προξενούσε τρομερή έκπληξη. Κάτι που διακρίνεται ολοκάθαρα έξω από τη φυλακή τους, που οι τοίχοι της έχουν τώρα γίνει διάφανοι σαν κρυστάλλινο.

Είναι ένα πελώριο σκάφος που στέκεται τόν άερα, καμμιά εκατοστή μέτρα πάνω από την επιφάνεια του άγνωστου πλανήτη. Από την άκρη του σκάφους αυτού που δεν έχει μήτε πόρτες μήτε παράθυρα, ξεφεύγει μια λαμπρή ακτινοβολία που λούζειλόκληρο το μεταλλικό κτίριο μέσα στο οποίο βρίσκονται οι άκίνητοι άστροναύτες της Γης και το τρομερό τέρας με τα κολασμένα μάτια.

Και ξαφνικά μια άλλη ακτίνα ξεφεύγει από έναν από τους δυο πυραύλους που βρίσκονται στα δυο πλάγια του σκάφους αυτού. Είναι μια ακτίνα που το χρώμα της είναι χρυσοκόκκινο, σαν την ακτίνα του ήλιου την ώρα της δύσεως. Στέκεται μόνο για ένα δευτερόλεπτο στην μεταλλική επιφάνεια της κυκλικής αίθουσας που τώρα είναι όλοτελα διάφανη. Μια έκρηξις γίνεται πάνω σ' αυτήν στο σημείο που έρχεται σε έπαφή με την ακτίνα. Το διάφανο μέταλλο λιώνει σαν να ήταν ένα κομμάτι πάγος που το άγγιξαν με πυρωμένο σίδερο. Μια τρύπα ανοίγει

στην επιφάνειά του. 'Απ' αυτήν περνά έλευθερη ή ακτίνα και συνεχίζει σαν άστραπη τόν δρόμο της προς τα μέσα. Πέφτει επάνω στο κολασμένο τέρας. Μια τρομερή έκρηξις ακολουθεί. σφύριγμα ξεφεύγει από το όρθά νοιχτο στόμα του τέρατος. 'Η διχαλωτή του γλώσσα ξεπετιέται άηδιαστικά έξω για τελευταία φορά. "Υστερα χάνεταιλόκληρο μέσα σε μια έκτυφλωτική λάμψη. Ούτε ένα ίχνος δεν άπομένει κάτω στο μεταλλικό δάπεδο στη θέση που βρισκόταν ως τώρα. Σάν νάγινε άερας...

'Η ακτίνα άποτραβιέται πίσω προς το μυστηριώδες σκάφος που στέκει στον άερα. Σβήνει.

Οι άστροναύτες μας εξακολουθούν να μένουν νεκρικά άκίνητοι κάτω στο μεταλλικό πάτωμα της φυλακής τους. Καμμιά ένδειξις ζωής. Σάν ή ψυχή νάχη πετάξει από τα κορμιά τους και μένουν τα τελευταία αυτά σ' ένα σωρό που μοιάζει με νεκρικό τύμβο...

"Αν είχαν ανοιχτά τα μάτια τους και μπορούσαν να δουν έξω και για μια στιγμή το παράξενο εκείνο σκάφος που τους έστειλε τόσο άπροσδόκητα τη σωτηρία, άσφαλώς θα το άναγνώριζαν... Θα γνώριζαν το καταπληκτικό πλανητόπλοιο μέσα από το οποίο ο άγνωστος ύπερασπιστής τους κι' άλλες δυο φορές μέχρι σήμερα τους έχει σώσει την τελευταία στιγμή από τραγικό θάνατο... Μά δεν μπορούν να το δουν. 'Η λαμπρή ακτινοβολία που ξεφεύγει από το σκάφος και τυλίγει την μεταλλική αίθουσα κόνοντας την

όροφή της και τούς τοίχους διά φανους, σβήνει ξαφνικά και μαζι μ' αυτήν απότομα, οι τοίχοι και η όροφή χάνουν έντελως τη διαφάνειά τους και ξαναπαίρνουν το άρχικό, πράσινο χρώμα τους. Μόνο μια μεγάλη τρύπα όπου το μέταλλο φαίνεται από τρώπαια λυωμένο, απομένει στην όροφή ψηλά, σημάδι μοναδικό του περάσματος του μυστηριώδους πλανητοπλοίου... Κι' άπ' έξω, ακούγεται άκόμα ένας σιγανός και άπαλός περιεργός βόμβος που όσο πάει και απομακρύνεται για να σβήση στο τέλος όλότελα.... Τίποτε άλλο. Μέσα στην κυκλική αίθουσα κυριαρχεί η σιωπή για πολλή ώρα. "Ίσως και ο θάνατος...

ΠΡΩΤΟ τὸ κορμί του υπερκόσμιου άγοριου, του Τάν, άργοςαλεύει κάτω κάτω στον σωρό τών ανθρώπινων σωμάτων και δείχνει πώς υπάρχει άκόμα ζωη μέσα του.

Οί δυνάμεις του παιδιού αυτού για μια φορά άκόμα φαίνονται πόσο είναι καταπληκτικές και άφάνταστες. Ένώ είναι πολύ μικρότερος και πολύ μικρόσωμος από τον άτρόμητο πράκτορα του "Εφ Μπι" "Αϊ τόν Τζόε Μάρτιν, ώστόσο, πρώτος αυτός άρχίζει να συνέρχεται από την θανάσιμη λιποθυμία στην όποία έχουν πέσει και οι πέντε από ώρα.

"Ένας σιγανός άναστεναγμός

βγαίνει από τὰ χείλια του. Τὰ βλέφαρά του τρεμοπαίζουν άδύναμα. Για λίγες στιγμές ξαναμένει νεκρικά άκίνητος. Μια γκριμάτσα μονάχα άλλοιώνει τὰ χαρακτηριστικά του. Σάν κά ποια βασανιστική σκέψις να τόν ταράζει άκόμα και μέσα στο λήθαργό του. Τέλος, με μια ύπερέντασι τής θέλησής του καταφέρνει κι' άνοίγει τὰ μάτια του...

Στην άρχή δέν μπορεί να καταλάβη τί έχει συμβή. Βλέπει πλάι του τὸ πρόσωπο του μικρού Τζίψου και δυο πόδια χωμένα μέσα στην άστροναυτική φόρμα που δέν ξέρει σε ποιόν η σε ποιόν άνήκουν. Νοιώθει ένα βάρος πάνω στο στήθος του.

Βάζει, όλη του τή δύναμι και καταφέρνει να μισοσηκωθῆ. Από πάνω του είναι πεσμένες, αναίσθητες, η Ντάινα και η Ρένα.. Τὰ μάτια τους είναι κλειστά. Τὰ χαρακτηριστικά τους άκίνητα. Τὸ πρόσωπό τους χλωμό.. νεκρικά χλωμό. Τὸ υπερκόσμιο άγόρι τρομάζει. Καταφέρνει και άποτραβιέεται κάτω από τὰ σώματα τών δυο κοριτσιών και σηκώνεται, όρθιος. Τώρα βλέπει πώς και ο Τζόε και ο Τζίψου είναι κι' αυτοί στην ίδια κατάσταση με τις δυο κοπέλλες. Κυττάζει γύρω τους ξαφνιασμένος. "Όλος ο τρόμος που είχε ζήσει λίγη ώρα πριν ξανάρχεται στο μυαλό του και τὰ θυμάται όλα μέσα σε μια στιγμή.

Τὸ χέρι του άσυναίσθητα κάνει μια κίνησι προς τὸ μέρος τής θήκης με τὸ πιστόλι τών τρομερών ήλιακών άκτίνων. Μά τότε η ματιά του πέφτει στο σημείο τής όροφής, που είναι

λωμένο και αφήνει το φως της ημέρας να διαπερνά και να χύνεται μέσα στην αλλόκοτη αυτή μεταλλική αίθουσα.

Νοιώθει δυνατή έκπληξι. Τί έγινε άραγε τόση ώρα που κι αυτός όπως και οι σύντροφοί του είχε χωρίς αμφιβολία χάσει τις αισθήσεις του;

Για δεύτερη φορά η ματιά του περιφέρεται ολόγυρα και τότε βλέπει και τη δεύτερη τρύπα που ανοίγεται κάτω στο δάπεδο του θαλάμου, μερικά μέτρα μακρύτερα από το μέρος που βρίσκεται αυτός και οι τέσσερις γήϊνοι. Νοιώθει μιιά άκατανίκητη περιέργεια να πάη κοντά να δη περί τίνος πρόκειται μα δεν προλαβαίνει. Την ίδια στιγμή ακούει έναν μικρό άναστεναγμό που προέρχεται από το σημείο που είναι σωριασμένοι οι φίλοι του ο ένας άπάνω στον άλλον.

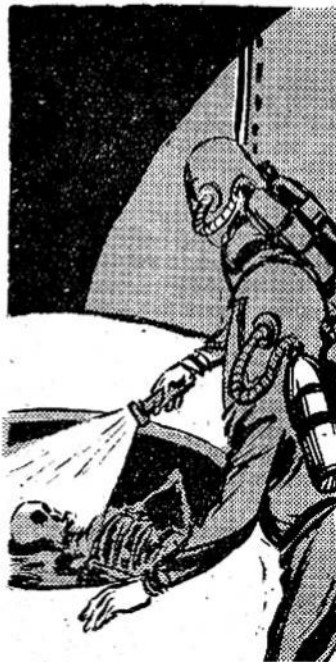
Είναι ο Τζοε. Ο γενναίος και δυνατός πράκτωρ του "Εφ Μπί Αϊ", έχει άρχισει να συνέρχεται.

Ο Τάν μ' ένα τελευταίο βλέμμα γύρω του σάν να θέλη να καθισχύσει και τις τελευταίες του άνησυχίες, ξεχνάει όλα τα υπόλοιπα και βάζει όλες του τις δυνάμεις στην προσπάθεια να συνεφέρει τους φίλους του. Σε λίγη ώρα πραγματικά όλοι έχουν ξαναβρη τις αισθήσεις τους.

ΤΤΑ ΧΕΙΛΙΑ όλων κρέμονται χιλιάδες έρωτήσεις. Οι άστροναύτες μας κυττάζουν τον Τάν με την πεποίθησι πως

όπως πάντα αυτός θα ξέρη την έξηγησι για όλα τα καταπληκτικά φαινόμενα που τους τριγυρίζουν. Μα το υπερκόσμιο άγορι αυτή τη φορά δεν ξέρει τίποτε περισσότερο από τους υπολοίπους.

— Έμπρός!, μурμουρίζει ά αποφασιστικά όταν βλέπη πως όλοι έχουν συνέλθει τόσο που να μπορούν να ξεκινήσουν για

«...Το δάπεδο όλο είναι στρωμένο με παμπάλαια, ξασπριμένα όσα»

μιὰ καινούργια περιπέτεια. "Ας δούμε τί βρίσκεται κάτω από την άνοιχτή αυτή καταπακτή του εδάφους και τί σημαίνει ή κολασμένη αυτή τρύπα που υπάρχει επάνω στην όροφή και πού δέν υπήρχον και οι δυο πριν χάσωμε τίς αισθήσεις μας.

"Όλοι είναι έτοιμοι να τόν ακολουθήσουν χωρίς την παραμικρή αντίρρηση.

—Τούτη τη φορά πμως, ξαναλέει ό Τάν, θα έχωμε τα πιστόλια τών ακτίων στα χέρια και τò δάχτυλο στη σκανδάλη. Θάμαστε πέντε και όχι μοιρασμένοι σε δυο ομάδες όπως την πρώτη φορά. Κάποιοι απ' όλους μας θα προλάβη να πυροβολήση. Μή διστάσετε να τò κάνετε στην πρώτη ευκαιρία πού θα παρουσιαστή!

—"Εννοια σου!, μурμουρίζει ό Τζόε τρίζοντας τὰ δόντια του από θυμό. Αύτη τη φορά δέν θα προλάβη τò τέρας αυτό να μάς αιφνιδιάση. Σου δίνω τόν λόγο μου!

—Μήν ξεχνάτε πώς έχει τη δύναμη να παραλύη τόν εγκέφαλό μας! Ξαναλέει τò υπερκόσμιο άγόρι. Ναπ ροσέχετε!

Ξεκινούν χωρίς άλλη λέξι. Με τὰ πιστόλια τών ακτίων στα χέρια και τὰ δάχτυλα στη σκανδάλη, προχωρούν πρòς την τρύπα πού είναι άνοιγμένη κάτω στο μεταλλικό δάπεδο. Μπροστά πηγαίνει ό Τάν και πίσω ακολουθούν ό Τζόε και οι δυο κοπέλλες με τελευταίον τόν μικρό διαβολάκο, τόν Τζίπσυ, πού ή τρομάρα του είναι τóση ώστε από την ώρα πού έχει συ-

νέλθει μαζί με τούς άλλους δέν έχει βγάλει λέξι από τò στόμα του.

Ό Τάν φθάνει στο στόμιο της όλοσκοτεινης τρύπας. Κυττάζει κάτω και μιὰ μικρή φωνή φρίκης ξεφεύγει από τò στόμα του. Κυττάζουν και οι άλλοι, πού έχουν στο μεταξύ φτάσει κοντά του, μα δέν μπορούν να διακρίνουν τίποτα, γιατί είναι κατασκοτεινα κι' εκείνοι δέν έχουν την τρομερή και υπερφυσική όραση πού έχει τò υπερκόσμιο άγόρι.

— Τί είναι;, μурμουρίζει ό Τζόε Μάρτιν άνήσυχος και ή κάννη του πιστολιού του είναι γυρισμένη κατά κάτω, ενώ τò δάχτυλό του είναι έτοιμο να πιέση τη σκανδάλη την πρώτη στιγμή πού θα χρειασθή.

Μα τὰ μάτια του άγοριού είναι τόσο γουρλωμένα από τη φρίκη, πού φαίνεται πώς ούτε έχει άκούσει καν την έρώτησι του μεγάλου του φίλου. Τότε ό Τζόε βγάξει τò άτομικό του φανάρι και φωτίζει τὰ βάθη κάτω από την καταπακτή.

Η φωνή της φρίκης γίνεται τούτη τη φορά ομαδική και βγαίνει από όλα μαζί τὰ στόματα τών άστροναυτών μας. Και είναι πραγματικά τò θέαμα τóσο κολασμένο πού δέν θα μπορούσε κανείς όσο γενναίος κι' άν ήταν να συγκρατήση μιὰ φωνή τρόμου...

Είναι μιὰ μεγάλη ύπόγεια αίθουσα σαν κλουβί, όπως άκριβώς και ή από πάνω της στην όποια βρίσκονται οι άστροναύ-

τες μας. Οί τοίχοι και τὸ δάπεδο και ἡ ὀροφή εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ τὸ ἴδιο πρασινωπὸ μέταλλο. Τὸ δάπεδο ὅμως ὅλο εἶναι στρωμένο μὲ παμπάλαια ξασπρισμένα ὄστᾶ. Χιλιάδες, ἑκατομμύρια κόκκαλα, ποὺ ποιὸς ξέρει σὲ τί πλάσματα ἀνήκᾶν, μὰ πολλὰ ἀπ' αὐτὰ ἀπὸ τὰ κρανία τους θὰ μπορούσες νὰ βεβαιωθῆς, πὼς ἀνήκᾶν σὲ ἀνθρώπους. Τίποτ' ἄλλο δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ κάτω. Μόνο ἕνα βουνοῦ ὀλόκληρο ἀπὸ ξασπρισμένα κόκκαλα.

Γιὰ μερικὲς στιγμὲς σιωπῆ θανάτου ἀπλώνεται γύρω. Κανεὶς δὲν τολμᾶει νὰ ἀνοίξη τὸ στόμα του γιὰ νὰ μιλήσῃ. Στὸ τέλος ὁ Τζόε Μάρτιν μурμουρίζει:

— Θάπρεπε νὰ κατεβούμε ἴσως ἐδῶ κάτω! Αὐτὸ τὸ τέρας ποὺ μᾶς κουβάλησε σ' αὐτὴ τὴν κόλασι, θὰ βρῖσκεται ἐκεῖ μέσα... Πρέπει νὰ τὸ ἐξολοθρεύσωμε... Νὰ μὴ τὸ ἀφήσωμε νὰ συγχίση τὸ κολασμένο του ἔργο...

ἌΟ Τὰν ὅμως κουνάει τὸ κεφάλι του μὲ ἀμφιβολία.

— Δὲν βλέπω κανένα τέρας ἐκεῖ κάτω!, λέει σοβαρά. Νομίζω πὼς δὲν ὑπάρχει πιὰ κανένα τέρας ἐδῶ μέσα! "Ἄν ὑπῆρχε αὐτὸ δὲν θὰ ὑπῆρχαμε πιὰ ἐμεῖς... Θὰ εἴχαμε ἀπομείνει ἕνας σωρὸς ἀπὸ τέτοια ἀποτρόπαια ὄστᾶ, ἀνάμεσα στὰ ἄλλα...

— Πὼς βγάξεις αὐτὸ τὸ συμπεράσμα;, ρωτᾷ ἐκπληκτος ὁ Τζόε Μάρτιν.

— Μὰ ὁ ἐχθρὸς μας, ὅποιος

κι' ἂν ἦταν, μᾶς ἔφερε σ' αὐτὸ τὸ μέρος ἀκριβῶς γιὰ νὰ μᾶς ἀφανίση. Μᾶς φυλάκισε ἐδῶ μέσα και εἴχαμε χάσει ὅλοι τὴν αἰσθήσεις μας. "Ἄν ἦταν νὰ μᾶς ἔχει ἐξοντώσει, θὰ τὸ εἶχε κάνει χωρὶς ἄλλο πιά. "Ἄντὶ γι' αὐτὸ, βλέπομε μιά πελώρια τρύπα πάνω στὴν ὀροφή, ἀπὸ τὴν ὁποία θὰ μπορούσαμε εὐκολώτατα νὰ δραπετεύσωμε! "Ἐχω τὴν ἐντύπωσι πὼς τὸ τέρας ποὺ ἤθελε νὰ τραφῆ μὲ τὴν σάρκα μας, ἔχει πάθει πρὶν ἀπὸ μᾶς κάποιο ἀτύχημα...

— Ὅπωςδῆποτε, νομίζω, πὼς θάπρεπε νὰ βεβαιωθούμε... μурμουρίζει ὁ Τζόε Μάρτιν μὲ κάποιο πείσμα.

— Μείνετε ἡσυχος, κύριε Μάρτιν!, ἀποκρίνεται τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι. Θὰ κατέβωμε ἐκεῖ κάτω και θὰ κάνομε μιά λεπτομερέστατη ἔρευνα. "Ἄν και φαίνεται κι' ἀπὸ δῶ ποὺ στεκόμαστε στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ, πὼς δὲν ὑπάρχει κανεὶς μέσα σ' αὐτὸ τὸ ὑπόγειο.

— Και πὼς θὰ κατέβωμε;, ρωτᾶει ὁ Τζόε. Εἶναι πολὺ βαθειὰ και δὲν ὑπάρχει καμμιά σκάλα...

— Μὴ νοιάζεστε. Θὰ κατέβω ἐγώ!

ἌΟ Τζόε ξεροκαταπίνει.

— Δὲν μπορῶ νὰ σὲ ἀφήσω, Τάν!, μурμουρίζει. Εἶναι ἐπικίνδυνο νὰ κατέβῃς μόνος σου σ' αὐτὸ τὸ μέρος. Θὰ βροῦμε τρόπο νὰ κατεβούμε ὅλοι μαζί..

— Δὲν χρειάζεται, λέει ἡσυχὰ τὸ ἀγόρι. Δὲν εἶναι κανεὶς κίνδυνος, κύριε Μάρτιν. Θὰ μὲ παρακολουθῆτε μὲ τὸν φακό

σας και μόλις δητε τίποτα τὸ ὑπόπτο, ἔχετε τὰ πιστόλια σας ἔτοιμα νὰ μὲ ὑπερασπίσετε. Μὰ δὲν θὰ χρειαστῆ...

Χωρὶς νὰ προσθέσῃ ἄλλῃ λέξι, καρφώνει τὰ μάτια του κάτω στὸ φρικαλέο ὑπόγειο. Μέσα σ' ἓνα δευτερόλεπτο θρίσκειται νὰ πατάῃ ἀπάνω στὸν μακράθριο σωρὸ τῶν ξασπρισμένων ὀστών. Τὰ πόδια του βουλιάζουν ἀνάμεσα στὰ παμπάλαια κόκκαλα πού τρίζουν ἀνατριχίαστικά...

Οἱ τέσσερις σύντροφοί του μὲ τὰ πιστόλια ἔτοιμα τὸν παρακολουθοῦν ἀγρυπνα στὸ φῶς τοῦ φαναριοῦ τοῦ Τζέε. Δὲν συμβαίνει ὅμως τὸ παραμικρό. Κα νένας δὲν κατοικεῖ τὸ ὑπόγειο μὲ τὰ κόκκαλα. Ὁ Τὰν χτυπάει μὲ τὸ χέρι του ὅλα τὰ τοιχώματα γύρω - γύρω γιὰ νὰ ἐξακριβώσῃ ἂν ὑπάρχῃ πουθενὰ κά ποιο κούφωμα πού νὰ μπορῆ νά ναι ἡ φωλιά κάποιου πλάσματος. Μὰ τίποτε. Παντοῦ τὸ μέταλλο εἶναι συμπαγές καὶ κάνει ἓναν κρῦο καὶ σκληρὸ ἦχο, καθὼς τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι τὸ χτυπᾷ μὲ τὸ πίσω μέρος τοῦ ὄπλου του. Ὁ Τὰν παρατάει στὸ τέλος τὶς ἐρευνές του καὶ ἀνεβαίνει κοντὰ στοὺς συντρόφους του.

— Ἄς φύγωμε ἀπὸ δῶ μέσα, λέει ἤρεμα. Ἄς γυρίσωμε στὸ «Σύμπαν Ι»!

— Δὲν θὰ φάσωμε περισσότερο νὰ δροῦμε αὐτὸν πού μᾶς κρατᾷει αἰχμαλώτους σ' αὐτὸ τὸ καταραμένο ἄστρο καὶ δὲν μᾶς ἀφήνει νὰ φύγωμε; ρωτᾷ ὁ Τζέε μὲ ἐκπληξι.

— Ἐδῶ μέσα, ἀποκρίνεται τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι, ζοῦσε ἔνα φριχτὸ τέρας. Δὲν ξέρομε τί πρᾶγμα ἦταν, γιατί δὲν μπορέσαμε νὰ τὸ δοῦμε. Καλύτερα, γιατί, ἂν τὸ εἶχαμε δῆ, πιθανὸν νὰ μὴ ζοῦσε κανεὶς μας τώρα. Ἐχω ὅμως τῆ γνώμη πὼς τὸ ἀποτρόπαιο αὐτὸ ὄν πού εἶχε τῆ δύναμη νὰ αἰχμαλωτίσῃ τῆ θέλησί μας, δὲν εἶναι πιά στὴ ζωῆ... Ὁ θάνατος ἦρθε καὶ τὸ χτύπησε ἀκριβῶς τῆ στιγμῆ πού αὐτὸ θὰ χτυποῦσε ἐμᾶς...

— Πῶς θγαζεῖς αὐτὸ τὸ συμπεράσμα;

— Αὐτὴ ἡ τρύπα ψηλὰ στὴν ὀροφή εἶναι σημάδι καταστροφῆς. Φαίνεται ὅτι μόλις πέρασε ὅλοι κάτω λιπόθυμοι ἀπὸ τὸ σφίξιμο τῶν ἐφιαλτικῶν πλοκαμιῶν τοῦ τέρατος; τὸ τελευταῖο αὐτὸ ἀνοίξε ἐκεῖνη τὴν καταπακτὴ καὶ ἄρχισε νὰ ἀνεβαίνει ἀπὸ τὰ βάθη γιὰ νὰ μᾶς παρασύρῃ κάτω στὸ σκοτεινὸ ἄντρον του καὶ νὰ μᾶς κατασπαράξῃ... Τότε κάποια ἀχτίνα τὸ χτύπησε... Κάποια ἀχτίνα πού γιὰ νὰ μᾶς φτάσῃ ὡς αὐτὸ, πέρασε πρῶτα ἀπὸ τὸ μετάλλιο αὐτὸ τοίχωμα, μὲ τὸ τρομερὸ ἀποτελεσμα πού βλέπομε...

— Εἶναι ἐξωφρενικό!, μουρμουρίζει ὁ Τζέε Μάρτιν. Γιὰ νὰ πέσῃ ἡ ἀκτίνα πού λὲς πάνω στὸ τέρας ἀπ' ἐξω, θάπρεπε τὸ μέταλλο αὐτὸ νὰ εἶναι διάφανο καὶ ἐκεῖνος πού τὸ κεραυνοβό-

λησε από κεί να μπορή να βλέπη ανάμεσα του. Κι' όμως τὸ βλέπομε ὅλοι πολὺ καλά πὼς δὲν εἶναι...

Ὁ Τὰν σηκώνει τοὺς ὤμους του. Δὲν μπορεῖ νὰ μὴν παραδεχτῆ πὼς ὅλα ὅσα λέει ὁ πρᾶκτωρ τοῦ "Ἐφ Μπί" "Αἶ εἶναι σωστά. Κι' ὁμως... "Ἄλλη ἐξήγησι ἀπ' αὐτῆ πού ἔδωσε δὲν μπορεῖ νὰ δοθῆ.

— "Ἄς πᾶμε μέχρι τὸ «Σύμπαν Ι», ξαναλέει. "Ἴσως τὰ καταφέρωμε νὰ τὸ ξεκινήσωμε αὐτῆ τῆ φορά...

— "Ἐχεις δίκιο, παραδέχεται ὁ Μάρτιν. Δὲν ἔχομε τίποτα καλύτερο νὰ κάνωμε γιὰ τὴν ὥρα. Πὼς θὰ φύγωμε ὁμως; Μόνο ἐσύ κι' ἡ Ρένα μπορεῖτε νὰ θγητε ἀπὸ δῶ μέσα. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι θάπρεπε νὰ γίνωμε πουλιὰ γιὰ νὰ πετάξωμε ἔξω ἀπὸ κείνη τὴν τρύπα τῆς ὀροφῆς.

Ὁ Τὰν χαμογελά.

— Αὐτὸ τὸ διαβολικὸ οἶκημα δὲν χρειάζεται ἄλλο!, μουρμουρίζει. Καλύτερα νὰ τὸ καταστρέψωμε μιὰ γιὰ πάντα γιὰ νὰ μὴ χρησιμεύσῃ κι' ἄλλοτε γιὰ φωλιὰ κανενὸς ἄλλου παρόμοιου τέρατος...

Τὰ ὄπλα τῶν ἀκτίνων πού κρατοῦν στὰ χέρια οἱ ἀστροναῦτες μας, μπαίνουν σὲ δράσι μέσα σὲ μιὰ στιγμή. Οἱ μεταλλίνοι τοῖχοι τοῦ παράξενου καί

τρομεροῦ οἰκήματος φλέγονται σὰν χάρτινοι. Λυώνουν καὶ καταρρέουν ἐφιαλτικά. Οἱ γῆινοι ξεπετιοῦνται ἔξω μόλις οἱ φλόγες ἔχουν κοπάσει. Ἀπὸ δῶ πού βρίσκονται τώρα ρίχνουν πάλι τὶς ἀκτίνες τους στὰ ἐρείπια, ἀποτελειώνοντάς τα. Σὲ λίγα λεπτὰ τῆς ὥρας τὸ πελώριο ἐκεῖνο μεταλλικὸ οἶκημα πού παρὰ λίγο νὰ γιῆν τάφος τους δὲν ὑπάρχει πιά...

«...Ἐνα τελευταῖο σπαρακτικὸ σφύριγμα ξεφύγει ἀπὸ τὸ ὀρθάνοιχτο στόμα τοῦ τέρατος...»

ΠΕΡΝΟΥΝ πάλι τὸ δάσος μὲ τὰ ἀπολιθωμένα δέντρα γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὸ μέρος ποῦ τὸ πλανητόπλοιο τους. Τώρα δὲν βαδίζουν σιγά - σιγά ὅπως ὅταν ἔρχονταν. Δὲν φοβοῦνται πιά μήπως ξεπεταχτῆ θαφνικὰ μπροστὰ τους κανένας

τρομερὸς ἐχθρὸς. Ἔχουν ὅλοι ἐμπιστοσύνη στὰ λόγια τοῦ Τάν καὶ νοιώθουν ξαλαφρωμένοι καὶ ἀπαλλαγμένοι ἀπὸ τὴν παρουσία τοῦ τρομεροῦ τέρατος ποῦ γύρευε μὲ λύσσα τὸν ἀφανισμό τους.

Ἀπὸ μακριὰ βλέπουν τὴ ρουκέττα τους νὰ στέκη ὄρθια, περήφανη, ἀνάμεσα στὸ ἄγριο διαπλανητικὸ τοπίο καὶ φεύγει καὶ ἡ τελευταία ἀνησυχία ποῦ τοὺς πίεζε τὰ στήθια. Ὁρμοῦν ὅλοι τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος μὲ ἀλαλαγμοὺς χαρᾶς.

Σὲ λίγα δευτερόλεπτα ἔχουν βγάλει τὶς στολές τοῦ Διαστήματος ποῦ φοροῦσαν καὶ κάθονται ὅλοι γύρω ἀπὸ τὸν Τάν μέσα στὸν θάλαμο διακυβερνήσεως τοῦ «Σύμπαν 1».

Τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι διστάζει πρὶν γυρίσει μὲ τὸ χέρι του τοὺς διακόπτες ποῦ θὰ κάνουν τὸ λαμπρὸ πλανητόπλοιο νὰ πάρῃ μπρῶς. Ἄν παρ' ὅλο τὸ γύρισμα οἱ πύραυλοι τοῦ σκάφους μείνουν καὶ πάλι σθηστοί; Ἄν γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ἡ ἐλπίδα τους βγῆ ψεύτικη;

Γυρίζει καὶ κυττάζει τοὺς φίλους του μ' ἓνα βλέμμα ποῦ νοι

ώθουν ὅλοι τὴ σημασία του.

— Ἐμπρὸς!, λέει ὁ Τζῶε Μάρτιν γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ κουράγιο.

Ὁ Τάν κατεβάζει δυὸ μοχλοὺς καὶ γυρίζει ἕναν διακόπτη ἀδίστακτα πιά. Ἐνα τρομερὸ τράνταγμα δονεῖ τὸ σκάφος. Τὸ «Σύμπαν 1» εἶναι ἀπαλλαγμένο ἀπὸ τὴν ὑποβολὴ τοῦ τρομεροῦ. Ὄντος ποῦ δὲν τὸ ἄφησε νὰ ξεκινήσῃ. Οἱ πύραυλοι τοῦ ἔχουν πάρει μπρῶς μὲ μεγάλη ὀρμή. Δὲν μένει παρὰ μόνο ἡ στροφή ἑνὸς διακόπτη ἀκόμα καὶ θὰ πετάξῃ περήφανο πρὸς τὸν οὐρανό... Τὸν κολασμένο κίτρινο οὐρανὸ τοῦ τρομαχτικῶς αὐτοῦ πλανήτη ποῦ ὁ θάνατος τοὺς ἀπειλήσῃ περισσότερο ἀπ' ὅπουδήποτε ἄλλοῦ ἔχουν ὡς τώρα πάει.

Δυνατὲς ζητωκραυγὲς ξεφεύγουν ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ἀστροναυτῶν μας καθὼς νοιώθουν πῶς τὸ πλανητόπλοιο τους εἶναι καὶ πάλι ζωντανὸ καὶ μποροῦν νὰ φύγουν μ' αὐτό. Ἀγκαλιάζονται καὶ φιλοῦνται. Ὁ Τζίπσυ χοροπηδαεὶ καὶ στριφογυρίζει σὰν παλαβὸς ἀπὸ τὴ χαρὰ του. Ὅλοι ἀγκαλιάζουν τὸν Τάν. Ὡς καὶ ὁ μεγαλόσωμος πράκτωρ τοῦ Ἐφ Μπὶ Ἄϊ Τζῶε Μάρτιν κάνει σὰν μικρὸ παιδί.

— Ἐμπρὸς!, ξαναλέει στὸν νεαρὸ φίλο του μὲ ἐνθουσιασμό. Μὴ στέκεσαι οὔτε μιὰ στιγμὴ παραπάνω σ' αὐτὸ τὸ καταρμένο ἄστρο, φίλε μου Τάν! Γύρνα καὶ τὸν ἄλλο διακόπτη νὰ πάρωμε μπρῶς. Προτιμῶ χίλιες φοῆς τὸ μαῦρο φόντο τοῦ ἀτέλειωτου Διαστήματος, παρὰ αὐ

τὸν τὸν ἀπαίσιο καὶ ἐφιαλτικό
κίτρινο οὐρανὸ πού εἶναι πάνω
ἀπὸ τὰ κεφάλια μας...

Ὁ Τὰν στρίβει καὶ τὸν ἄλλο
διακόπη. Τὸ «Σύμπαν Ι» μέσα
σ' ἓνα σωστὸ πανδαιμόνιο ἀπὸ
τὸν θόρυβο πού κάνουν οἱ ἀντα-
ριασμένοι πύραυλοι σηκώνεται
ἀργά - ἀργά ἀπὸ τὸ ἔδαφος κά-
θετα μ' αὐτό. Ὅσο προχωρεῖ
πρὸς τὰ πάνω τόσο ἡ ταχύτητά
του μεγαλώνει. Ὅρμὰ σὰν γε-
ράκι πρὸς τὸν κίτρινο οὐρανὸ.
Δὲν περνοῦν παρὰ μερικά μόνο
λεπτὰ τῆς ὥρας ὥσπου νὰ ἀναγ-
καστοῦν νὰ τραβήξουν τῆ με-
ταλλικὴ καλύπτρα πάνω ἀπὸ τὸ
κρυσταλλικὸ κουβούκλιο τοῦ θα-
λάμου διακυβερνήσεως. Βρίσκον-
ται γιὰ μιὰ ἀκόμα φορὰ στὸ
Διάστημα.

Ὅλοι οἱ ἀστροναῦτες εἶναι
ἐνθουσιασμένοι πού γλύτωσαν
ἀπὸ ἓναν φριχτὸ κίνδυνο.

Μόνο ὁ Τὰν δὲν εἶναι καὶ τό-
σο χαρούμενος στὸ βάθος. Σκέ-
πτεται κι' ὅλο σκέπτεται ὅλα,
πού πέρασαν. Ἐνα μυστήριο ἄ-
λυτο πραγματικὰ ἔχει μείνει πί-
σω τους καὶ τὸ ὑπερκόσμιο ἄ-
γῳρι δὲν εἶναι ἱκανοποιημένο....

«Ἄν ἦμουν μόνος μου», συλ-
λογίζεται, «δὲν θάφευγα! Θὰ ξα-
λαγυρίζα στὴν ἀνάγκη πίσω ὡς
που νὰ μάθω τί συμβαίνει καὶ
τί κρύβεται κάτω ἀπὸ ὅλα αὐτὰ
τὰ ἀνεξήγητα γεγονότα... Θὰ
προσπαθούσα νὰ μάθω ποιά δύ-
ναμις μᾶς κρατοῦσε αἰχμάλω-
τους ἐμᾶς καὶ ποιά τῆ μηχανῆ
τοῦ «Σύμπαν Ι»... Ἀκόμα καὶ
ποιά δύναμις πολὺ μεγαλύτερη
ἀπὸ αὐτὲς τὶς δυὸ πρώτες, κα-
τέστρεψε τὸ τέρας πού θὰ μᾶς
ἀφάνιζε καὶ μᾶς γλύτωσε ἀπὸ

τὸν ὄλεθρο... Εἶναι τόσο περι-
εργα ὅλα αὐτά... Κι' ὅμως πρέ-
πει νὰ ἀπομακρυνθῶμε ἀπ' αὐ-
τὸ τὸ μέρος γιὰ νὰ μὴν βάλω σὲ
κίνδυνο τὴ ζωὴ τῶν συντρόφων
μου. Πρέπει νὰ προσπαθῶ νὰ
ὀδηγήσω τὸ πλανητόπλοίό μας
πίσω στὴ Γῆ... Μὰ γιὰ τὴν ὥ-
ρα δὲν ξέρω πού βρίσκεται τὸ
σκάφος. Σὲ ποῖον Γαλαξία. Σὲ
ποῖο πλανητικὸ σύστημα καὶ σὲ
ποιά ἀστρική τροχιά... Καὶ πρέ-
πει γιὰ νὰ μάθουμε ὅλα αὐτὰ
νὰ σταθῶμε πάλι κάπου... Στὸ
πρῶτο ἀστρο πού θὰ βρεθῆ στὸ
δρόμο μας... Ἄς ἐλπίσουμε νὰ
μὴ μπλεχτοῦμε πάλι σὲ καμμιά
καινούργια τραγικὴ περιπέ-
τεια... Γιὰ τὸ καλὸ τῶν δύο κο-
ριτσιῶν καὶ τοῦ κακόμοιρου τοῦ
Τζίπυ...».

Κίνδυνος

ΤΟ ΝΕΟ ἄστρο πού πλησι-
άζουν φαίνεται καθαρῶτα-
τα μέσα στὴν ὀθόνη τῆς
τηλεοράσεως. Τὴν ὥρα πού
ὁ Τὰν κάνει τοὺς κατάλληλους
χειρισμοὺς γιὰ νὰ μποῦν μέσα
στὴν ἀτμόσφαιρά του, ὅλοι οἱ
ἄλλοι ἀστροναῦτες τὸ παρακο-
λουθοῦν μὲ περιέργεια καὶ μ' ἐ-
κείνη τὴ συγκίνηση πού δὲν μπο-
ρεῖ νὰ λείπη ποτὲ ἀπὸ τὶς καρ-
διές τους ὅταν πλησιάζουν μὲ
τὸ πλανητόπλοίό τους ἓναν καὶ
νούργιο κόσμο.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἔχουν μπῆ
στὴν ἀτμόσφαιρα. Ἡ μεταλλικὴ
καλύπτρα γιὰ ἄλλη μιὰ φορὰ ἀ-
ποσύρεται καὶ ὁ βάλανος δια-
κυβερνήσεως γεμίζει μὲ τὸ ἐκ-
θαμβωτικὸ φῶς τῆς ἡμέρας. Μὲ
τὰ μούτρα πέφτουν οἱ τέσσερις

φίλοι στο γυαλί για να θαυμάσουν το ανυπέρβλητο τοπίο που γλιστράει ήρεμα κάτω από τα πόδια τους σε πολλές χιλιάδες μέτρα βάθος. Στην αρχή δεν μπορούν να ξεχωρίσουν σπουδαία πράγματα από το ύψος αυτό που βρίσκονται. "Όλα φαίνονται σαν μία πολύχρωμη πλάκα. "Όσο όμως ζυγώνουν προς τον φλοιό του άγνωστου κόσμου τόσο τα μυστικά του τελευταίου αυτού αποκαλύπτονται στα μάτια των γήινων επισκεπτών του. Πελώρια και άπτομα βουνά, απέραντες ολοπράσινες πεδιάδες, λίμνες, ποτάμια και θάλασσες διαδέχονται το ένα το άλλο.

—Θαρρείς και περάσαμε πρώτα από την κόλαση, ξεφωνίζει ο Τζόε με θαυμασμό εννοώντας το προηγούμενο άστρο, για να φτάσω με τώρα στον Παραδείσο!

— Πριν κάνωμε την απαραίτητη χημική ανάλυση της ατμοσφαιρας, λέει ο Τάν, καλύτερα είναι να μη μιλάμε για Παραδείσους. Δεν ξέρομε τί μπορεί να βγῆ πάλι μπροστά μας. Καλύτερα είναι να μη ξεμυτίσωμε καθόλου από το «Σύμπαν Ι». Να κένω μόνο τους ύπολογισμούς μου, να όρίσω την τροχιά του σκάφους και να ξεκινήσωμε κατ'εύθειαν για τη Γῆ!

— Σου κρατάει η καρδιά να μην κάνης μία βόλτα πάνω σ'έτουτόν τόν υπέροχο κόσμο;, ξεφωνίζει ο Τζόε με έκπληξι. Σε τόσα άπαισία άστρα που βρήκα με στο δρόμο μας βγήκαμε να περπατήσωμε λιγάκι να ξεμουδιάσωμε... Και να μη βγοῦμε σ' αυτό έδω;

Ο Τάν χαμογελάει με τόν έν

θουσιασμό του μεγάλου του φίλου.

—Είπα άπλώς τη γνώμη μου, λέει άδιάφορα. "Αν έσεις θελήσετε να βγῆτε δεν θα σας κρατήσω, βέβαια. Κι' όταν τελειώσω την ανάλυσί μου μπορώ να έρθω μαζί σας.

ΕΧΟΥΝ προσγειωθῆ σε μία έφορη κοιλάδα, στους πρόποδες ένός πράσινου λόφου. Ο Τάν έχει κάνει όλες τις απαραίτητες αναλύσεις για να έξακριβώση τη σύνθεσι της ατμοσφαιρας. Ο άέρας είναι λιγο βαρύτερος από εκείνον της Γῆς, μά μπορούν να βγοῦν χωρίς τις περικεφαλαίες τους και χωρίς κίνδυνο να πάθη ἡ ύγεια τους.

— Ωστόσο, έγω, λέει το υπερκόσμιο άγόρι, θα άρχίσω τους ύπολογισμούς μου για να βρώ σε ποιδ μέρος πάνω - κάτω έχομε έρθει. Τα χιλιομετρικά όργανα θα μου δώσουν την απόστασι που έχομε διανύσει με ακρίβεια. Μά αν έχωμε κάνει πολλές στροφές — και πολυ φοβάμαι πως θάχωμε κάνει πάρα πολλές — τότε δύσκολα θα βρεθῆ το σημείο που είναι τοῦτος ο πλανήτης. Πάντως θα προσπαθῶσω τοῦλάχιστον να κάνω έναν χονδρικό προσανατολισμό. Δεν θα βάλω το σκάφος στην τροχιά της Γῆς, που είναι τόσο δύσκολο να βρεθῆ, αλλά στην τροχιά του δικου μας Γαλαξία. "Όταν θα φτάσωμε σ' αυτόν, τότε κάνωμε έναν καινούργιο ύπολογισμό για να κατλήσωμε στη Γῆ... Φοβάμαι ο-

μωσ πάρα πολύ πώς θα μās χρειαστούν πια τουλάχιστον τρία χρόνια ταξιδιού για να ξαναφτάσωμε στον τόπο απ' όπου ξεκινήσαμε!

Οι άστροναύτες κυττάζονται με τρόπο που γρήγορα όμως εξαφανίζεται από τα πρόσωπά τους. Τώχουν πάρει απόφασι, πώς έτσι κι' αλλιώς θα ταξίδευαν ενάμισυ χρόνο από το μέρος που βρίσκονταν πρώτα... Τί ενάμισυ, τί τρία... Μόνο να γύριζαν στη Γη.. Να μη χάνονταν για πάντα μέσα στο μαύρο Χάος... Αυτός ήταν ο μοναδικός τους φόβος...

Ο Τζόε Μάρτιν αποφασίζει να βγή έξω μαζί με τις δυο κοπέλλες και τον άραπάκο. Θα κάνουν μια βόλτα μέχρι την κορφή του πράσινου λόγου για να κυττάσουν από εκεί πάνω την έκταση που απλώνεται γύρω. Από ψηλά όσο ταξίδευαν με το «Σύμπαν Ι» δεν μπόρεσαν να διακρίνουν τίποτε που να τους πείθει πώς σ' αυτόν τον κόσμο υπάρχει ζωή. Κι' όμως όλα αυτά τα δέντρα, τα διάφορα φυτά και τα λουλούδια, δείχνουν καθαρά πώς μπορεί να υπάρχει ζωή.

— Να είστε προσεκτικοί!, λέει το υπερκόσμιο άγορι στον Τζόε. Βρισκόμαστε πολύ μακριά από τους δικούς μας κόσμους. Δεν γνωρίζομε τίποτε απόλύτως για το άστρο αυτό που πατάμε επάνω του. Μπορεί ακόμα κι' εκείνο που βλέπομε με τα μάτια μας να μην υπάρχει ή να ναι άλλοτελα διαφορετικό απ' ό,τι το βλέπομε..

— Θα προσέχωμε, αποκρίνεται απλά ο πράκτωρ του "Εφ

Μπι "Αί. Πάντως ή Ρένα είναι μαζί μας. Στην περίπτωση που θα συμβή το παραμικρό θα τη στείλω να σε ειδοποιήση. Μπορεί να φτάση κοντά σου μέσα σε δυο δευτερόλεπτα....

— "Όχι, μπουρρίζει το υπερκόσμιο άγορι με άνησυχία. Μπορεί να μην προλάβη όσο γρήγορα κι' αν τα καταφέρνυ να ταξιδεύη κι' όσα εμπόδια κι' αν μπορή να υπερπηδήση. Μη ξεχνάτε αυτό που πάθαμε στον κόσμο πουη θρισκόμαστε πριν από μερικά είκοσιτετράωρα. Κι' εγώ κι' εκείνη δεν προλάβαμε να αντίσταθούμε στο τρομερό τέρας που θέλησε να μās εξοντώση. Θάπρεπε να μπορέσετε να με ειδοποιήσετε άμεσως μόλις δήτε τίποτε και κάθε φορά που βλέπετε κάτι να με κρατάτε ένήμερον...

— Για να γίνη αυτό θα πρέπει να φοράμε τις πανοπλίες μας που είναι εφωδιασμένες με ραδιοεπικοινωνία, λέει ο Τζόε. Κι' όμως είπαμε πώς ή άτμόσφαιρα είναι καθαρή και μπορούμε να βγούμε έξω χωρίς πανοπλία...

— "Αν δεν κούραζε κάποιον από σās να φοράη την πανοπλία του στη βόλτα που θα κάνατε, αποκρίνεται ο Τάν, θα μπορούσαμε να θρισκόμαστε σε διαρκή έπαφή. Έτσι θα μπορούσα κι' εγώ να σās βοηθούσα αν παρουσιαζόταν κανένας ξαφνικός κίνδυνος.

— Έν τάξει λοιπόν!, λέει ο Τζόε Μάρτιν αποφασιστικά. Θα φορέσω εγώ την διαπλανητική μου πανοπλία και κάθε λίγο θα σε ένημερώνω που θρισκόμα

στε και τί βλέπομε. Θα είσαι ήσυχος έτσι;

— Τελείως όχι, αλλά περισσότερο!, αποκρίνεται ο Τάν χαμογελώντας στον μεγάλο φίλο του.

Οί έτοιμασίες τελειώνουν γρήγορα. 'Ο Τζόε ντύνεται σαν να πρόκειται να βγή σ' έναν κόσμο δίχως καθόλου ατμόσφαιρα. Φοράει την περικεφαλαία με τὰ ακουστικά γιά τ' αὐτιά, ἀλλά βγάζει τὸ γυαλί της γιά νὰ μπορῆ νὰ ἀναπνέη κι' αὐτὸς τὸν καθαρὸ ἀέρα ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι. "Υστερα ἀποχαιρετοῦν τὸ ὑπερκόσμιο ἀγόρι ποὺ μένει στὸ «Σύμπαν 1» καὶ βγαίνουν ἀπὸ τὸ σκάφος. Σὲ λίγα δευτερόλεπτα περπατοῦν πάνω στον φλοῖτό τοῦ ἄγνωστου κόσμου καὶ κάνουν ἀπὸ μέσα τους τὴ σκέψη πὼς ἴσως γιά πρώτη φορὰ ἀνθρώπινα ὄντα πατοῦν τὸν πλανήτη ἐτοῦτον πάνω στον ὁποῖον τοὺς ἔρριξεν ἡ μοῖρα.

ΠΡΟΧΩΡΟΥΝ γιά μερικά λεπτά χωρὶς νὰ μιλοῦν καὶ μόνο θαυμάζουν αὐτὰ ποὺ βλέπουν ὀλόγυρά τους καὶ δὲν μοιάζουν με ὅσα ἔχουν δῆ σὲ ἄλλους κόσμους ποὺ ἐπεσκέφθησαν ὡς τώρα. "Υστερα σταματοῦν καὶ ὁ Τζόε ἔρχεται σὲ ἐπαφή με τὸν Τάν ποὺ ἔχει ἀπομείνει μέσα στὸ πλανητόπλοιο τους καὶ τοῦ δίνει ἀναφορά:

— Τίποτα τὸ ἐξαιρετικὸ ἀκόμα, Τάν! Οὔτε ἴχνος ζωῆς. Προχωροῦμε πάντοτε στὴν ἴδια κατεύθυνσι.

— Ἐν τάξει, κύριε Μάρτιν.

Καὶ μετὰ ἀπ' αὐτὴ τὴ μικρὴ ἀνάπαυλα κάθε φορὰ, ξεκινοῦν πάλι. Φθάνουν στὸν πράσινο λό-

φο ποὺ ἔβλεπαν ἀπὸ μακριὰ κι' ἀρχίζουν νὰ ἀνεβαίνουν στὴν πλαγιά του ποὺ εἶναι ὀμαλὴ καὶ στρωμένη ὀλόκληρη με μιὰ παράξενη παχειὰ χλόη.

'Ο Τζόε Μάρτιν πηγαίνει μπροστὰ μαζί με τὴ Ντάινα. Ἡ Ρένα μαζί με τὸν Τζίπσυ ἔρχονται μερικὰ ἤματα πιὸ πίσω. 'Ο διαβολεμένος ἀραπάκος κάθε τόσο ξεχνιέται. Κάθε φορὰ ποὺ βλέπει ἕνα παράξενο λουλουδι με ἀκόμα πιὸ παράξενα χρώματα πάνω στὸ πράσινο ταπέτο τῆς πλαγιάς, ξεφωνίζει χαρούμενος καὶ ὀρμὰ πρὸς τὸ μέρος του γιά νὰ τὸ περιεργαστῆ ἀπὸ κοντά. Ἡ Ρένα τὶς πιὸ πολλὰς φορὰς τρέχει καὶ τὸν πιάνει ἀπὸ τὸ χερί ἀναγκάζοντάς τον νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. "Άλλες φορὰς ὅμως, καὶ πρὸ πάντων ὅταν ὁ ἀραπάκος δὲν ἀπομακρύνεται πάρα πολὺ, τὸν ἀφήνει, γιὰτί βαρεῖται νὰ τὸν κυνηγᾷ ὅλη τὴν ὥρα.

Τίποτα ἀκόμα δὲν βλέπουν οἱ φίλοι μας ποὺ νὰ τοὺς πείσῃ ὅτι ὑπάρχουν ζωντανὰ πλάσματα σ' αὐτὸ τὸ ἄστρο. "Όχι μόνο ἄνθρωποι, ἀλλὰ ἔστω καὶ πιὸ ἀτελὴ ζωᾶ, θηρία, πουλιά, ἔντομα ἔστω καὶ μικροοργανισμοὶ ἀπὸ κείνους ποὺ θρίθουν μέσα στὰ λιμνάζοντα νερά στὴ Γῆ, δὲν ὑπάρχουν πουθενὰ σὲ μεγάλη ἀντίθεσι με τὴ φυτικὴ ζωὴ ποὺ φαίνεται καταπληκτικὰ ἐξηλιγμένη σ' ἐτοῦτον τὸν τόπο.

— Μοῦ κάνει τρομερὴ ἐντύπωσι, παρατηρεῖ ὁ Τζόε Μάρτιν με ἀπορία, μιλώντας δυνατὰ στὸ μικρόφωνο ποὺ τὸν συνδέει με τὸν Τάν, πὼς ἐνὼ ἐδῶ στὸ μέρος ποὺ πατᾶμε δὲν φαίνεται νὰ ὑπάρχῃ καθόλου ἢ τούλαχι-

στον σχεδόν καθόλου νερό, ή χλόη αυτή είναι τόσο ψηλή που ξεπερνάει τους άστραγάλους των ποδιών μας και κοντεύει να φτάση μέχρι τα γόνατά μας!

— Τίποτε δεν είναι περίεργο σ' έναν ξένο τόπο, κύριε Μάρτιν!, αποκρίνεται μέσα στ' ακουστικά του ή φωνή του ύπερ κόσμου άγοριού. "Αν θέλετε να παραξενεύεστε δικαιολογημένα με κάτι, τότε να άπορηίτε με ό,τι βλέπετε να μοιάζει με τα γνωστά σας από τη Γη αντίκειμενα!

Μά ό πράκτωρ του "Εφ Μπί "Αϊ δεν άκούει πιά τα λόγια του Τάν. Κυτάζει όλόγυρά του με φανερή άνησυχία. Προσπαθεί να δη κάτι που δεν μπορεί όμως να τό δη παρ' όλη τη προσπάθειά του. Στα τελευταία καταφέρνει και μουρμουρίζει με δυσκολία:

— Μά... που είναι αυτός ό Τζίψου;

Ή Ρένα και ή Ντάινα στρέφουν κατάπληκτες προς τό μέρος που είχαν δη τον άραπάκο για τελευταία φορά.

— Έδώ είναι!, μουρμουρίζει ή Ρένα με γουρλωμένα τα μάτια. Θέλω να πώ πώς ήταν τώρα δά! Αυτή τη στιγμή τον είδα να τρέχη προς τό σύδεντρο εκείνο εκεί πέρα!

— Δεν διακρίνεται καθόλου! λέει άνήσυχος πάντα ό Τζόε. Θα χώθηκε ανάμεσα στα δέντρα. Δεν πρέπει όμως να τον αφήνω με μόνον.

Βάζει ξαφνικά τις φωνές:

— Τζίψου! Τζίψου!

Καμμιά άπάντησι. Μόνον μέσα στα ακουστικά του πράκτο-

ρος του "Εφ Μπί "Αϊ φτάνει ή φωνή του Τάν:

— Συμβαίνει τίποτα, κύριε Μάρτιν;

Ή Τζόε δεν θέλει να τον άνησυχήση άκόμα χωρίς λόγο. Πιστεύει πώς ό άραπάκος θα είναι χωμένος μέσα στα δέντρα και θα τον βρούν άμέσως μόλις φτάσουν σ' αυτά.

— Μην άνησυχής, λείει στο μικρόφωνό του. Χώθηκε μέσα στο δάσος ό Τζίψου και του φωνάζω να γυρίση πίσω. Τίποτ' άλλο.

— Μη τον αφήνετε να άπομακρύνεται, κύριε Μάρτιν!

— Έννοια σου, φίλε μου..

Ήστώσο καμμιά άπάντησι δεν έχει έρθει άκόμα από τό μέρος του δάσους. Ή Τζόε κλείνει τη γραμμή για να μην άκούση τις φωνές τους ό Τάν. Τρέχει προς τό δάσος, μα την ίδια στιγμή βλέπει τη Ρένα να κατευθύνεται προς την αντίθετη έντελώς κατεύθυνσι.

— Ρένα!, φωνάζει. Πού πάς από κει;

Ή κοπέλλα δεν του άποκρίνεται καθόλου. Βαδίζει όλοένα και πιό γρήγορα προς την κατεύθυνσι που έχει πάρει. Σχεδόν τρέχει.

Ή Τζόε μένει άναποφάσιστος. "Αν θέλη να τρέξη προς τό μέρος του Τζίψου πρέπει να συνεχίση τον δρόμο του. Μά τί συμβαίνει όρα γε με τη μικρή έλληνοπούλα; Τί γυρεύει από εκεί που πηγαίνει και γιατί δεν άποκρίθηκε στη φωνή του;

— Ρένα!, ξαναφωνάζει μ' όλη του τη δύναμι, με την έλπίδα πώς ίσως να μη τον άκουσε την πρώτη φορά.

Τού κάκου όμως. Ούτε τώρα ή έλληνοπούλου γυρίζει το κεφάλι της.

Ο Τζός νοιώθει μιὰ παράξενη κρυάδα μέσα του.

— Ντάινα!, λέει στη μνηστή του που στέκει δίπλα του και τάχει κι' αυτή χαμένα όσο κι' αυτός. Τρέξε προς τὸ δάσος μήπως θρῆς τὸν Τζίψυ. Θὰ τρέξω νὰ πιάσω τὴ Ρένα! Πρόσεξε Μὴ μῆς ἀνάμεσα στὰ δέντρα και νάχης τὸ πιστόλι τῶν ἀκτιῶν στὰ χέρια σου...

— "Εννοια σου, Τζός.

Η... ΜΙΣ ΔΙΑΣΤΗΜΑ!

Η ΡΕΝΑ τραβάει πρὸς τὴν κορυφὴ τοῦ λόφου κι' ἔχει σχεδὸν φθάσει σ' αὐτήν. Κατάκορφα, στὸ μέρος ποὺ κατευθύνεται ἡ ἔλληνοπούλα, πὰνω ἀπὸ τὴν παχειὰ καὶ πλούσια χλόη ξεφυτρώνουν μεγάλοι κάθετοι βράχοι. Ἡ Ρένα προχωρεῖ ἀκάθεκτη πρὸς τὸ μέρος τῶν βράχων καὶ ὅσο πάει τὸ τρέξιμό της γίνεται πιὸ γρήγορο. Ὁ Τζός Μάρτιν τρομαγμένος τρέχει ζωπίσω της μὲ ὅλη τὴ δύναμι τῶν ποδιῶν του γιὰ νὰ καταφέρει νὰ τὴ φτάσει. Κι' ἂν ἔβλεπε και τὴν ἔκφρασί της ὁ γενναῖος πράκτωρ, θὰ τρόμαζε ἀκόμα περισσότερο. Γιατί ἡ κοπέλλα δὲν φαίνεται νὰ δρίσκειται καν σ' αὐτὸν τὸν κόσμο. Τὸ βλέμμα της εἶναι μακρυνὸ σὰν νὰ κυττάξῃ πέρα ἀπὸ τὸ "Ἄπειρο. Οἱ κινήσεις της εἶναι σπασμωδικές σὰν νὰ εἶναι ρομπότ. Τὰ χεῖλια της εἶναι σφιγμένα σὰν νὰ τὰ δαγκώνῃ. Προχωρεῖ, τρέχει, χωρὶς νὰ βλέπῃ πρὸς τὸ μέρος ποὺ κατευθύνεται. Σὰν κάποια ἀόρατη δύναμις ποὺ δὲν μπορεῖ νὰ τὴς ἀντισταθῇ, νὰ

τὴν τραβᾷ μοιραία πρὸς τὸ μέρος της.

Ὁ Τζός ἐξακολουθεῖ νὰ τρέχῃ ἀπελπισμένα πίσω της. Θέλει πιὰ περίπου δεκαπέντε μέτρα γιὰ νὰ τὴ φτάσει. Μὰ τότε μένει ξαφνικὰ ἀναυδος.

Δυὸ παράξενα τέρατα ξεπηδοῦν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τοὺς βράχους ἐκείνους στοὺς ὁποίους ἔχει φτάσει ἡ Ρένα και τῆς κλείνουν τὸν δρόμο. Εἶναι μικροσκοπικὰ στὸ ἀνάστημα, ἀλλὰ τρομερὰ στὴν ὄψι. Τόσο ποὺ κι' ὁ πιὸ ψυχρὸς ἄνθρωπος τοῦ κόσμου δὲν θὰ μπορούσε νὰ τὰ ἀντικρύσῃ χωρὶς νὰ ἀνατριχιάσῃ και νὰ νοιώσῃ ἕνα σφίξιμο φόβου και ἀηδίας στὴν καρδιά του.

Εἶναι δυὸ πλάσματα ἐντελῶς γυμνά, μὲ δέρμα ποὺ μοιάζει περισσότερο μὲ τὸν βατράχου ἀπ' ὅλα τὰ γνωστὰ ζῶα τῆς Γῆς. Μιὰ μακρὰ οὐρὰ κατεβαίνει κάτω ἀπὸ τὰ σκέλια τους ποὺ δὲν ἔχει τρίχες παρὰ σκεπάζεται κι' αὐτὴ ἀπὸ τὸ ἴδιο δέρμα ποὺ εἶναι σκεπασμένο ὀλόκληρο τὸ σῶμα τους. Τὰ πόδια και τὰ χέρια τους εἶναι μακρὰ καὶ λεπτὰ σὰν ξύλα. Οἱ παλάμες τους ἀδύνατες και μεγάλες μὲ μακρὰτα δάχτυλα, λεπτὰ σὰν καλαμάκια. Μὰ τὸ πιὸ ἀπαίσιό και τρομερὸ ἀπ' ὅλα εἶναι τὸ στήθος τους ἢ ἡ κοιλία τους—γιατί δὲν ὑπάρχει τίποτε ποὺ νὰ βεβαιώσῃ πὼς σ' ἕνα σημεῖο τελειώνει τὸ στήθος κι' ἀρχίζει ἡ κοιλία. Φαίνονται μᾶλλον σὰν νάχουν μόνο μιὰ πελώρια και φουσκωτὴ κοιλιά ποὴ ἀρχινάει ἀκριβῶς κάτω ἀπὸ τὸ λαιμό τους και τελειώνει ἐκεῖ ποὺ ἀρχίζουν τὰ πόδια. Καὶ τὸ πιὸ ἀηδιαστικὸ και τρομερὸ ἀπ' ὅλα

«...?Ω! Μάσα! Δίχως άλλο μπροστά μου είσαι... μίς Διάστημα!»

είναι πώς ολόκληρη αυτή ή κοιλιά τους και τὰ χέρια μέχρι τὸ ἀγκῶνες και τὰ πόδια μέχρι τὰ γόνατα, εἶναι γεμάτα με πλώριες φουσκάλες πού εἶναι γεμάτε ἀπὸ ἕνα σιχαμερὸ μαυροκίτρινο ὑγρὸ, πού μυρίζει ἀπαίσια.

Ὅσο γιὰ τὸ κεφάλι τους εἶναι τόσο ἀποκρουστικὸ πού θάκανε τὸν καθένα νὰ ἀποστρέψη τὸ δικό του κεφάλι με ἀηδία. Μιά φοβερὴ μύτη, ἕνα πελώριο στόμα, καθόλου σαγόνι, δυὸ μάτια βαθυλωμένα ἀπαίσια στὶς κόγχες τους και μαλλιά σὰν τὶς θελόνες τοῦ σκαντζόχειρου, πεταμένα πρὸς τὰ ἐπάνω και ὀλόμαυρα.

ΤΑ ΔΥΟ ἀπδιαστικὰ τέρατα ἔχουν κλείσει τὸ δρόμο στὴ μικρὴ Ἑλληνοπούλα και κατὰ παράξενες και ἄγριες κραυγὲς θγαίνουν ἀπὸ τὸ στόμα τους. Τὸ ἕνα ἀπ' αὐτὰ ἀπλώνει τὶς πελώριες χεροῦκλες του και ἐτοιμάζεται νὰ τὴν ἀρπάξει. Ἡ κοπέλλα δὲν κάνει τὴν παραμικρὴ κίνησι γιὰ νὰ ξεφύγη. Τὸ πρόσωπό της δείχνει πάντα πὼς βρίσκεται σὲ ἔκτασι. Δὲν καταλαβαίνει τίποτε γιὰ τὸν κίνδυνο πού τὴν ἀπειλεῖ και δὲν καταβάλλει καμμιά προσπάθεια νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἐαυτὸ της.

Ὁ Τζὸτ Μάρτιν ἐυτυχῶς, εἶναι κοντά. Ἐκείνη μόλις τὴ στιγμή ἔχει ἀνέβει στὴν κορυφὴ τοῦ πράσινου λόφου και τὰ δυὸ τέρατα ἀπασχολημένα με τὴ Ρένα δὲν τὸν ἔχουν ἀντιληφθῆ Τραβάει ἀστραπιαῖα τὸ πιστόλι τῶν ἀκτίνων, ἀπὸ τὴ θήκη τῆς μέσης του και τὸ στρέφει καταπάνω στὸ ἕνα ἀπὸ τὰ δυὸ, ἐκεῖ-

νο πού πηγαίνει νὰ ἀρπάξει τὴν Ἑλληνοπούλα.

Πατάει τὴ σκανδάλη. Ἡ τρομακτικὴ ἠλιακὴ ἀκτίνα προλαβαίνει τὸ τέρας τὴ στιγμή πού εἶναι ἔτοιμο νὰ ἀρπάξει τὴν κόρη με τὰ χέρια ἀπλωμένα ἀνατριχιαστικὰ ἀπὸ πάνω της.(*). Μιά ἐφιαλτικὴ κραυγὴ θγαίνει ὀπὸ τὸ στόμα τοῦ ὄντος ἐκείνου πού ὅμως δὲν κρατᾷ περιεσσότερο ἀπὸ μιὰ στιγμή, γιὰ τὴν ἄλλη στιγμή εἶναι κιόλας νεκρὸ. Λυώνει κυριολεκτικὰ και χάνεται κάτω ἀπὸ τὴν τρομακτικὴ ἀκτίνα.

Τὰ γεγονότα πού ἀκολουθοῦν, εἶναι περίεργα. Με τὴν κραυγὴ τῆς ἀπογνώσεως τοῦ τέρατος, τὸ δεύτερο τέρας πού ἔχει κι' αὐτὸ ζυγώσει τὴ Ρένα και μέχρι τὴ στιγμή τὴν κυτοῦσε στὰ μάτια, γυρίζει ξαφνιασμένο πρὸς τὸ μέρος τοῦ Τζόε. Ταυτόχρονα με τὴν κίνησίν του φαίνεται ἐξαιρετικὰ τρομαγμένο.

Μαζὶ μ' αὐτὸ και ἡ Ρένα φαίνεται νὰ συνέρχεται μονομιάς ἀπὸ τὸν παράξeno λήθαργό της. Τὰ μάτια της γουρλώνουν και κυττάζει με φανερὴ ἀηδία πρὸς τὸ μέρος τοῦ ἐφιαλτικοῦ πλάσματος. Τὸ τελευταῖο αὐτὸ δὲν τῆς δίνει πιά σημάσια. Ἐχει στραμμένη τὴν προσοχὴ του και τὰ μάτια του καταπάνω στὸν Τζόε.

Ὁ πράκτωρ τοῦ Ἐφ Μπί ἄι φέρνεται με τὴ σειρά του παράξena. Ἐνὼ στὴν ἀρχὴ εἶχε σηκώσει τὸ χέρι του γιὰ νὰ χτυπήσῃ και τὸ δεύτερο τέρας με τὴν καταστρεπτικὴ ἀκτίνα

(*). Βλέπε εἰκόνα ἐξωφύλλου.

του πιστολιού του, τώρα το κατεβάζει σιγά-σιγά σαν να μετάνοιωσε. Βάζει το πιστόλι των ακτίνων στη θήκη του και μένει ασάλευτος. Δεν κάνει καμμία κίνηση. Μοιάζει με άγαλμα.

Το τέρας γυρίζει και κυττάζει πάλι την Έλληνοπούλα.

Το άτρόμητο κορίτσι όμως, με την καταπληκτική του αντίληψη έχει κιόλας καταλάβει πολλά και δεν πέφτει στην παγίδα. Έχει νιώσει πως το κολασμένο εκείνο "Όν διαθέτει τεράστια υπνωτιστική δύναμη και καταφέρνει μέσα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα να εξουδετερώνη τη θέληση των αντιπάλων του. Δεν στέκεται λοιπόν να την υποβάλει κι' αυτήν όπως έκανε και στον Τζόε και όπως είχε κάνει και στην ίδια πριν λίγη μόλις ώρα. Χαμηλώνει τα μάτια της στη γη και εξαφανίζεται από μπροστά του μέσα σε δέκατα του δευτερολέπτου.

Το τέρας χοροπηδάει στη θέσι του με τρομερή κατάπληξι. Τα άπαίσια μάτια γουρλώνουν κολασμένα. Ένα ξεφωνητό μίσους θγαίνει από το στόμα του. Είναι τόση η κατάπληξι του, που ξεχνάει για μιὰ στιγμή και τον Τζόε και ψάχνει να βρη την κοπέλλα που εξαφανίστηκε. Ο πράκτωρ του "Εφ Μπί "Αϊ αρχίζει να κουνιέται. Βλέπει το τέρας που μένει έκπληκτο κι' ύστερα ψάχνει μπροστά στα βράχια. Το χέρι του κατεβαίνει και πάλι άστραπιαία στη μέση του και τα δάχτυλά του φουχτώνουν τη λαβή του πιστολιού του. Το τραβάει

έξω, μα την ίδια στιγμή τα μάτια του τέρατος στηλώνονται πάλι επάνω του. Νοιώθει ξανά να παραλύη κάτω από την άκατανίκητη δύναμη τής θελήσεως του κολασμένου "Όντος. Για ελάχιστο χρονικό διάστημα προσπαθεί να αντιδράση, αλλά του κάκου. Το χέρι του, που κρατάει το πιστόλι, αντί να κατευθυνθή κατά τον αντίπαλό του, γυρίζει προς το κεφάλι του. Άκουμπάει την κάννη του πιστολιού στον κρόταφό του.

Το τέρας φαίνεται τρομερά έκνευρισμένο και θυμωμένο. Τα μάτια λάμπουν άγρια και κυττάζουν δίχως κανένα έλεος τον πράκτορα του "Εφ Μπί "Αϊ. Ο θάνατος φαίνεται πως είναι πολύ κοντά στον Τζόε Μόρτιν. Το δάχτυλό του αρχίζει κιόλας να πιέζη τη σκανδάλη του φοβερού όπλου, που κρατάει και που η κάννη του άκουμπάει στον κρόταφό του.

Μιά φωτεινή ακτίνα τινάζεται από την κάννη του πιστολιού που σφίγγει άποφαστικά στο χέρι του ο Τάν, το υπερκόσμιο άγόρι. Το τέρας, χτυπημένο κατάστηθα από την ακτίνα αυτή αφήνει ένα κολασμένο ούρλιαχτό, που κρατάει μόνο μιὰ στιγμή και ύστερα σβύνει μαζί μ' αυτό το ίδιο που χάνεται όλόκληρο κάτω από την επίδραση του τρομακτικού όπλου. Σε δυο δευτερόλεπτα δεν έχει άπομείνει άπ' αυτό, παρά μόνο μιὰ σκούρα κηλίδα κάτω στο έδαφος, για να θυμίξη πως η κολασμένη του παρυσία ήταν πραγματικότης και όχι μόνο ένας φρικτός εφιάλτης.

Το δάχτυλο του Τζόε άποσύρεται, την ύστατη στιγμή από τη σκανδάλη του τρομερού όπλου του, που ή κάννη του είναι γυρισμένη στον κρόταφό του. Βλέποντας πώς πήγαινε να αυτοκτονήσει, παρά τη θέλησή του, πετάει με φρίκη πέρα τὸ όπλο που κρατᾶ στα χέρια του και κυττάζει με εὐγνωμοσύνη τὸ υπερκόσμιο άγόρι, πού, όπως πάντα έχει φτάσει και πάλι στη πιὸ κατάλληλη στιγμή για να τὸν γλυτώσει. Δίπλα στὸν Τάν στέκεται ή Ρένα που τὸν έχει φέρει ἐκεί στην κορφή τὸ λόφου. Σ' αὐτὴν ὀφείλει περισσότερο τὴ ζωή του και στην ἐπιμοιότητα της να τρέξει στὸν Τάν και να τὸν φέρη μαζί της.

Ναί, μα οί άλλοι;

Αὐτοὺς σκέπτεται και μέσα σὲ μιὰ στιγμή τὰ ξεχνάει όλα και τινάζεται τρομαγμένος.

—'Η Ντάινα και ὁ Τζίψυ; ξεφωνίζει.

—Πού είναι; ρωτᾶ ὁ Τάν, ἔτοιμος να τρέξει με τὸν δικὸ του φανταστικὸ τρόπο, να προλάβη να τοὺς σώσει κι' αὐτοὺς ἀπὸ τὰ χέρια παρομοίων, κολασμένων πλάσμάτων.

—Μακάρι νάξεραι! μουρμούρισε ὁ Μάρτιν με άγωνία. "Άφησε τὴν Ντάινα τελευταία φορά να τρέξη για να βρῆ τὸν καυμένο τὸν Τζίψυ, μπροστὰ σ' ἐκεῖνο ἐκεῖ πέρα τὸ δάσος. Τώρα ὅμως, δὲν βλέπω τίποτε στὸ μέρος ἐκεῖνο!

—"Άς πᾶμε ὡς ἐκεῖ! ξεφωνίζει ἀποφασιστικά ὁ Τάν και πρώτος αὐτὸς και ὕστερα ή Ρένα, βρίσκονται μέσα σὲ δέκατα τοῦ δευτερολέπτου στὸ σημείο, πού τοὺς έχει δείξει ὁ πράκτωρ

τοῦ "Εφ Μπί "Αϊ. Δὲν βλέπουν ὅμως κανέναν. Τὰ ἴχνη τῆς Ντάινας χάνονται μέσα στὸ δάσος, πού είναι πυκνὸ, ἀδιαπέραστο. Ὁ Τζόε Μάρτιν φτάνει κι' αὐτὸς τρέχοντας κοντὰ στοὺς δυὸ συντρόφους του. Κυττάζονται και οί τρεῖς με άγωνία, μη ξεροντας τί είναι καλύτερο να κάνουν πρώτα - πρώτα.

—"Άς ψάξωμε, λοιπόν! φωνάζει ὁ Τζόε γεμάτος ἀπελπίσια. Δὲν ἔχομε να κάνωμε τίποτε ἄλλο. "Άς χωθοῦμε στὸ δάσος κι' ἄς ψάξωμε!

—'Εμπρός! λέει κι' ὁ Τάν ξερά. "Άς προσπαθοῦμε αὐτὴ τὴ φορά να μὴ χωρίζωμε κι' ἄς ἔχωμε τὰ πιστόλια μας ἔτοιμα στὰ χέρια κάθε στιγμή και για κάθε περίπτωση... Μιὰ στιγμή ἂ προσεξίας, μπορεί να στοιχισῆ πάρα πολλὰ για ὄλους...

Χκρις ἄλλη συζήτησι χώνονται μέσα στην πυκνὴ δάστησι κι' ἀρχίζουν να ψάχνουν σὲ κείνο τὸ δάσος τοῦ άγνωστου κόσμου, πού παρὰ τὴν παραδεισένια του μορφή, κλείνει τοὺς πιὸ κολασμένους κινδύνους ἀπ' ὄλους τοὺς ἄλλους κόσμους πού ἔχουν ἐπισκεφθῆ μέχρι τώρα...

Ο ΤΖΙΠΣΥ μένει ἔκθαμβος.

Τὰ μάτια του γουρλώνουν ἔξη πῆχες, τὸ στόμα του μοιάζει με μπουκαπόρτα παιοῦ πολεμικοῦ. Τὰ δόντια του ἀστράφτουν σάν μαργαριτάρια.

—?Ω, Μάσα!! ψελλίζει καταμαγεμένος. Τί είναι τοῦτο;

Αὐτὸ για τὸ ὄποιο μιλάει ἐφ-

ναί ένα τέρας ὅμοιο μ' ἐκεῖνο πού ρίχτηκε στή Ρένα καί μ' ἐκεῖνο τὸ ἄλλο, πού λίγο ἔλειψε νὰ βάλῃ τὸν Τζῶε Μάρτιν νὰ τιναχθῆ ὀλόκληρος στὸν ἀέρα μὲ τὴν ἡλιακὴ ἀκτίνα τοῦ πιστολιοῦ του. Μὰ τὸ φοβερὸ αὐτὸ "Ὀν ἔχει φέρει μιὰ πραγματικὴ ἀναστάτωση μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ μικροῦ μαύρου. Μὲ τὴν καταπληκτικὴ δύναμι τῆς θέλησῆς του, πού ἔχει καταφέρει νὰ ὑποβάλῃ μέσα στὸ μυαλὸ τοῦ Τζίψου, πὼς δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἕνα ἀποκρουστικὸ καὶ ἐπικίνδυνον τέρας, ἀλλὰ μᾶλλον γιὰ κάτι ἄλλο πού σκορπάει ἀληθινὴ μαγεία ὀλόγουρά του. Γι' αὐτὸ κι' ὁ καῦμένος, ἀραπάκος δὲν μπορεῖ νὰ συγκρατήσῃ τὴ συγκίνησί του καθὼς τὸ βλέπει μπροστὰ του καὶ λέει καὶ ξαναλέει:

— "ὦ, Μάσσα!! Τί εἶναι αὐτό; Δίχως ἄλλο μπροστὰ μου εἶ ναι... μίς Διάστημα!

"Ενας ἀλλόκοτος ἦχος κάτι σὰν κλαψούρισμα ὕαινας βγαίνει ἀπὸ τὸ λαρύγγι τοῦ "Ὀντος, πού κυττάζει τὸν Τζίψου μὲ με γάλη περιέργεια ἀφοῦ πρῶτα τὰ κατάφερε νὰ τὸν ὑπνωτίσῃ.

— "ὦ, Μάσα! Ξαναλέει μαγεμένος ὁ Τζίψου. Φωνὴ εἶσαι αὐτὴ ἔχεις ἐσύ; Αὐτὴ φωνὴ εἶσαι πραγματικὴ μελωδία πουλιῶν.

Δεύτερος βρηχιθμὸς ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ τέρατος. Δεύτερος χείμαρρος θαυμασμοῦ ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ ἀραπάκου.

— Κελαίτισε, ἐσύ, ἔτσι γλυκὰ σὲ φτωχὸ Τζίψου, μίς Διάστημα! Τζίψους χαίρεται ἀκούει ἐσένα! Τζίψους πεθαίνει τέτοια γλυκεῖα μελωδία! Τραγοῦδησε γιὰ Τζίψου!

Μὰ τὸ τέρας δὲν ἔχει σκοπὸ νὰ καθῆσῃ τώρα νὰ τραγουδήσῃ γιὰ τὸν ἀραπάκο μας. Ἀπλώνει τὴν χεροῦκλα του καὶ τὸν σπρώχνει μπροστὰ. Ὁ Τζίψου προχωρεῖ χωρὶς καμμιά ἀντίστασι πρὸς τὰ ἐκεῖ πού τὸν σπρώχνει.

— "Ὀπου θές πάει Τζίψους μαζί σου! μουρμουρίζει κατα-

«...Τὸ τέρας χτυπημένο κατὰσθηθαι ἀφήνει ἕνα κολασμένο οὐρλιαχτὸ».

Λόγω τεχνικών δυσχερειών, που δυστυχώς, είναι αδύνατον να υπερνικηθούν, η έκδοσις του «ΤΑΝ» διακόπτεται προσωρινώς. Τα γραφεία του περιοδικού μεταφέρονται εἰς τὴν ὁδὸν Πειραιῶς 18 εἰς τὸν Ἐκδοτικὸν Ὄγκον «ΑΓΚΥΡΑ» τοῦ κ. ΑΠ. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ. Ἡ συνένεσις τῆς ἐκδόσεως τοῦ «ΤΑΝ» θὰ ἀναγγελθῆ συντόμως διὰ τοῦ τύπου.

μαγεμένος. Μέχρι ἄκρη κόσμου! Μὴ σπρώχνεις ἐσὺ, μίσι! Τζίπυς ἔρχεται μαζί σου! Τραγούδιση ἐσὺ κάτι γιὰ φτωχὸ Τζίπυ!

Τὸ τέρας τὸν σπρώχνει μπροστά καὶ δὲν φαίνεται νάχη ὑπ' ὄψιν του νὰ τοῦ κἀνὴ τὸ χατήρι. Τὰ τρομερὰ μάτια του εἶναι γεμάτα μῖσος καὶ ἀπειλή. Μὰ ὁ ἀραπάκος δὲν μπορεῖ νὰ τὰ δῇ ὅλα αὐτά. Ἐντελῶς διάφορες εἰκόνες στέλνουν προδοτικὰ τὰ μάτια του στὸ μυαλό του..

—Τραγούδα μωρή! Ξαναλέει. Ζωηρὰ στή... μίσι Διάστημα πού περπατᾶει δίπλα του. Τραγούδα! Τζίπυς θέλεις πολὺ ἀκούς ἐσένα τραγουδᾷς!

Τὸ τέρας τὸν σπρώχνει μακρὰ κί' ἕνα καινούργιο μούγγρισμα ξεφεύγει ἀπὸ τὰ χεῖλια του καθὼς βλέπει τὸν ἀραπάκο νὰ κοντοστέκεται.

—Ἔτσι!, μουρμουρίζει ἰκανοποιημένος ὁ Τζίπυς. Αὐτὸ τραγούδι πολὺ ἀρέσεις ἐμένα! Ἔτσι προχωρώντας ὅπου θέλει τὸ ἀποτροπαῖο τέρας, ὁ Τζίπυς χώνεται χωρὶς νὰ τὸ καταλαβαίνει στὰ κατὰβαθα ἐκείνου τοῦ ἀδιαπέραστου δάσους. Οὔτε βλέπει ἀπὸ πού περνάει οὔτε θὰ ξέρῃ ἀσφαλῶς νὰ γυρίσῃ πίσω ἂν ποτὲ βγῆ ἀπὸ τὴν νάρκη στὴν ὁποία βρίσκεται

καὶ ἡ ὁποία τὸν κάνει νὰ βλέπῃ παρήγορα ὀράματα. Τὸ τέρας προχωρεῖ γρήγορα καὶ ὄλο τὸν σπρώχνει μπροστά.

—ᾠ... μίσι Διάστημα!, μουρμουρίζει συνέχεια ὁ Τζίπυς καθὼς μαγεύεται μὲ τὰ μούγγρισματά του. Ἔσὺ πολὺ ὁμορφῆ! Πολὺ ἔχεις μαγέψει καρδιά φτωχοῦ Τζίπυ! Πολὺ ὁμορφῆ καὶ πολὺ στὰ... μέτρα μου!

Μὰ ἡ... μίσι Διάστημα δὲν δίνει δεκαράκι γιὰ τὴν ἐξομολόγησι τοῦ μικροῦ ἀραπάκου. Τὸ τρομερὸ τέρας ἔχει φτάσει μαζί μὲ τὸν αἰχμάλωτό του μπροστά σ' ἕνα μεγάλο κτίριο πού εἶναι χτισμένο ἀνάμεσα στὰ δέντρα τοῦ δάσους. Τὸ κτίριο αὐτὸ εἶναι κυκλικὸ καὶ μοιάζει πολὺ μ' ἐκεῖνο τὸ ἄλλο πού εἶχαν καταστρέψει οἱ ἀστροναῦτες μας στὸν προηγούμενο πλανήτη πού εἶχαν βρεθῆ. Εἶναι φτιαγμένο κί' ἐτούτο ἀπὸ τὸν ἴδιο πρᾶσινωπὸ μέταλλο.

Ὁ Τζίπυς δὲν καταλαβαίνει τίποτε ἀπ' ὅλα αὐτά. Τὸ μόνο πού νοιώθει εἶναι πὼς λατρεύει ὅσο τίποτε ἄλλο αὐτὸ τὸ «ἐξάισιο πλάσμα», πού τὸν ὀδηγεῖ σ' ἐκεῖνο τὸ κτίριο καὶ εἶναι ἀποφασισμένος νὰ τὸ ἀκολουθήσῃ

στ' αλήθεια μέχρι την άκρη του κόσμου.

Τό τέρας τόν σπρώχνει μέσα στο κυκλικό κτίριο από μια άνοιχτη πόρτα και εξαφανίζονται και οι δυο στο βάθος της...

Η ΝΤΑΪΝΑ δέν θέλησε να χωθή στο δάσος για να άκού

ση τις οδηγίες του Τζέ. Μά φτάνοντας έξω από τὰ πρώτα δέντρα, φώναξε και ξαναφώναξε τόν Τζίψου χωρίς να πάρη καμμιά άπάντησι. "Έτσι στο

τέλος παίρνει την άπόφασί της να προχωρήση λιγάκι στο έσωτερικό του προσπαθώντας να ανακαλύψη τὰ ίχνη του καυμένου του άραπάκου. Δέν έχει προλάβει όμως να κάνη ούτε είκοσι βήματα μέσα στο δάσος όταν ένα άπό τὰ έφιαλτικά αυτά τέρατα που κατοικούν όπως φαίνεται αυτόν τόν πλανήτη, ξεπετάγεται μπροστά της πίσω άπό τόν κορμό ένός δέντρου. "Η Ντάινα μπήγει μια φωνή φρίκης μά για μια στιγμή μόνο. Μόλις τὰ μάτια της άντικρύζουν τὰ κολασμένα μάτια του τέρατος, γίνεται κι' αυτή όπως είχε γίνει και η Ρένα. Τό πρόσωπό της παίρνει έκφρασι άπολιθωμένη. Οι κινήσεις της γίνονται σπασμωδικές σαν αυτόματου. Τό άποτρόπαιο τέρας πηγαίνει μπροστά κι' αυτή άκολουθεί άπό πίσω χωρίς να καταβάλη καν κάποια προσπάθεια για να μπορέση να ξεφύγη άπό την τρομακτι-

κή αυτή έπιρροή του κολασμένου έντος. "Έτσι, λίγα λεπτά μετά τη στιγμή που ο Τζίψου έφτασε στο μεταλλικό κτίριο, φτάνει και η Ντάινα οδηγούμενη άπό ένα παρόμοιο τέρας που ώδήγησε και τόν μικρό άραπάκο.

Μπαίνοντας μέσα σ' αυτό το κτίριο περνούν άπό αίθουσες γεμάτες με καταπληκτικά και πολύπλοκα μηχανήματα που η κοπέλλα τὰ βλέπει χωρίς να καταλαβαίνη τίποτε. "Ένα έλαφρό και περίεργο δούσιμα γεμίζει όλο έκείνο τó πελώριο κτίριο που είναι γεμάτο με τελειότητες μηχανές.

Σε μια αίθουσα τέλος γεμάτη ρος με μηχανήματα, η Ντάινα και ο Τζίψου συναντώνται. Τους έχουν μέσ στη μέση τής αίθουσας και γύρω τους είναι συγκεντρωμένα τρία άπό τὰ διαβολομένα έκείνα τέρατα που έχουν τη δύναμη να εκμηδενίζουν τη θέλησί τους μέσα σε μια στιγμή μόνο. "Ο άραπάκος και η κοπέλλα κάνουν σαν να μη γνωρίζονται μεταξύ τους. Σαν να μην έχουν ξαναδη ποτέ ο ένας τόν άλλον. Προπάντων ο Τζίψου ούτε γυρίζει καθόλου να κυττάξη τη Ντάινα. Κυττάζει έκείνα τὰ τέρατα με μια τέτοια έκστασι και μια τέτοια γκριμάτσα ευδαιμονίας στο πρόσωπό του σαν να βλέπη νεράιδες!

"Όσο για τὰ τρία τέρατα αυτά κυττούν τους αίχμαλώτους με περίεργα βλέμματα που την ιδέα του θανάτου. Κάτι λέ-άστράφτουν άπό τó μίσος και νε μεταξύ τους. Συνεννοούνται με γρυλλίσματα και με πρωτόγονους φθόγγους κι' όμως κάθε άλλο παρά πρωτόγονα "Όγα

φαίνονται να είναι. Τα μηχανήματα τουλάχιστον που γεμίζουν τις αίθουσες είναι πραγματικά θαύματα μηχανικής.

Συζητούν ασφαλώς πώς ή τύχη αυτή δεν προβλέπεται καθόλου ρόδινη τόσο για την Ντάινα σο και για τον καυμένο τον άραπάκο.

Τέλος το συμβούλιο των τριών τεράτων τελειώνει. "Ένα απ' αυτά έρχεται και στέκεται μπροστά στον Τζίψυ. Δεν λέει τίποτε. Τα μάτια του είναι κερωμένα μέσα στα μάτια του άραπάκου. Ο τελευταίος αυτός κάνει μεταβολή και προχωρεί προς το βάθος της αίθουσας μέσα στην οποία βρίσκεται. Φτάνει μπροστά σ' ένα θεόρατο μηχανήμα και σταματά. Ξαπνώνεται σ' ένα μεταλλικό επίπεδο σαν τραπέζι που υπάρχει εκεί μέσα και το τέρας που στέκει από πάνω του έρχεται και του τοποθετεί τα χέρια του σε κάτι ειδικές θήκες που υπάρχουν σ' αυτό το μηχανήμα.

Μόλις ή διαδικασία αυτή τελειώνει, τα τέρατα παίρνουν με τον ίδιο τρόπο και την Ντάινα και την ξαπλώνουν σ' ένα δεύτερο παρόμοιο μεταλλικό επίπεδο. "Όταν τελειώνουν μαζεύονται και τα τρία και κυττούν με τρομερές ματιές γεμάτες λύσσα τα θύματά τους. "Υστερα αρχίζουν να χοροπηδούν μανιασμένα σαν τους άγριους της ζούγκλας που διασκεδάζο υνπριν σκοτώσουν τα θύματά τους. Αυτός ο παράξενος χοροπηδηχτός χορός τους όμως δεν κρατά παρά μόνο μερικά δευτερόλεπτα.

Γρήγορα σταματούν και ζυγώ-

νοντας κοντά στον Τζίψυ και τη Ντάινα που δεν καταλαβαίνουν τί γίνεται γύρω τους, έξετάζουν για τελευταία φορά αν οι δυο αιχμαλωτοί τους είναι καλά τοποθετημένοι στο σατανικό τους μηχανήμα. "Υστερα το ένα από τα τρία τέρατα ζυγώνει σ' ένα ταμπλώ με διάφορους μοχλούς και το χέρι του αρπάξει κάποιον απ' όλους και ετοιμάζεται να τον κατεβάση.

Δεν προλαβαίνει όμως...

ΤΟ ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟ άγόρι μαζι με τον Τζόε Μάρτιν και έχουν φτάσει έγ καίριος έξω από το παράξενο μεταλλικό οίκημα, ακολουθώντας τα ίχνη του Τζίψυ και της Ντάινας που συνοδεύονται και από τα ίχνη των τεράτων που τους έχουν αι-

χμαλωτίσει. Τρομερή άνησυχία βαραίνει τις καρδιές τους. Δεν ξέρουν αν οι δυο σύντροφοί τους βιά ζούν άκόμα ή τα τρομακτικά "Όντα του κόσμου εκείνου θα τους έχουν κιόλας θανατώσει.

Μόλις φτάνουν έξω από το άντρον των τεράτων δεν σταματούν ούτε στιγμή. Ξέρουν πως κάθε δευτερόλεπτο μπορεί να φέρη τον θάνατο για τη Ντάινα και τον Τζίψυ. Ο Τάν, με δυο μόνο λόγια έξηγει στη Ρένα και στον Τζόε το σχέδιο που έχει περάσει από το μυαλό του και με το όποιο θα δράσουν για να καταφέρουν να έξουδετερώσουν την τρομερή δύναμη της ύποβολής των αντίπαλων τους.

“Υστερα ξεκινούν...”

Πρώτος αυτός με τόν μαγικό του τρόπο βρίσκεται στο βάθος του διαδρόμου που ανοίγεται μπροστά τους. Από κει βλέπει αυτά που γίνονται μέσα στην αίθουσα με τα καταπληκτικά μηχανήματα. Βλέπει το τέρας που έτοιμάζεται να πιάσει τόν μοχλό για να τόν κατεβάσει και τόν Τζίπσου με τή Ντάινα ξαπλωμένους πάνω στα αλλόκοτα μεταλλικά επίπεδα. Μ' ένα δεύτερο φανταστικό πήδημα βρίσκεται ακριβώς πίσω από τή ράχη αυτού του τέρατος με τόν πιστόλι πών ήλικών ακτίνων στο χέρι του.

Πατά τή σκανδάλη. Η καταστρεπτική ακτίνα του πέφτει πάνω στο σατανικό πλάσμα πριν τόν χέρι του κατεβάσει τόν μοχλό που κρατάει. Το άνατρι χιαστικό ούρλιαχτό του θανάτου που βγαίνει από τόν στόμα του ξεσχίζει τή σιωπή που επικρατεί εκεί μέσα. Το τέρας λυώνει... Χάνεται και σβήνει μένοντας μόνο ένας σκουρόχρωμος λεκές κάτω στο πάτωμα.

Μά και ό Τάν δέν μπορεί να κάνει τίποτε άλλο πιά. Τα άλλα δυο τέρατα τόν έχουν αντιληφθή. Τα δαιμονισμένα μάτια τους έχουν καρφωθή πάνω του και δέν του επιτρέπουν να κάνει και τήν παραμικρή κίνηση. Η τρομακτική δύναμις τής θέλησής τους έχει εκμηδενίσει έντελώς τή σκέψη του υπερκόσμιου άγοριού. Πε τάει τόν πιστόλι που κρατά στο πάτωμα και μένει νεκρικά άκίνητος.

Σπίθες θυμού και λύσσης βγαίνουν από τα μάτια τών δυο κολασμένων όντων. Το ένα

άπ' αυτά προχωρεί καταπάνω στον Τάν με φανερά άπειλητικές διαθέσεις. Το έξώκοσμο παιδί όμως ούτε τόν βλέπει ούτε καταλαβαίνει τόν κίνδυνο του θανάτου που τόν πλησιάζει...

Κι' αν όμως τόν μυαλό του τή στιγμή έτούτη είναι νεκρό, τόν υπέροχο άγόρι έχει σκεφθή άπό πριν για τήν άπελπιστική τούτη περίπτωση. Η μικρή Έλληνοπούλα ή Ρένα που μπορεί όμοια πως κι' αυτός να ύλοποιηται σ' ποιο μέρος θέλει και παρακολουθεί άπό ώρα άπό τήν πόρτα τής αίθουσας τή σκηνή χωρίς να τήν βλέπουν τα εφιαλτικά τέρατα, βρίσκεται ξαφνικά σ' ένα άλλο μέρος τής άπέραντης σάλας τών μηχανών και ή τρομακτική ήλική ακτίνα ξεφεύγει άπό τήν κάννη του πιστολιού της. Πηγαίνει κατ' ευθείαν πάνω στο "Όν που βαδίζει εναντίον του Τάν. Μιά δεύτερη άνατριχιαστική κραυγή θανάτου και άγωνίας ξεσχίζει τόν θάλαμο τών μηχανημάτων για να σβήση μαζί με τόν φρικτό τέρας. Ο αντίλαλος άπό τόν ούρλιαχτό του έζησε περισσότερο άπό τόν έξώκοσμο πλάσμα γιατί τόν τελευταίο αυτό είχε κιόλας πεθάνει και είχε εξαφανισθή μέσα σε μία τρομακτική λάμψη και ό αντίλαλος πλανιέται άκόμα άνάμεσα στα καταπληκτικά μηχανήματα που γεμίζουν τήν άπέραντη αίθουσα...

“Όμως κι' ή Ρένα με τή σεικαμμία καινούργια ένέργεια έρά τής δέν μπορεί να κάνει πιά εναντίον του τρίτου "Όντος που μένει όρθιο στην άλλη γωνιά, πάνω άπό τήν Ντάινα και τόν Τζίπσου, γεμάτο άπό μανία εκ-

δικήσεως... Τὰ μάτια τού τελευταίου αυτού είναι καρφωμένα φλογερά άπάνω της και δέν την αφήνουν νά σκεφθή τίποτε έναντίον του. "Όσο κι' άν προσπαθούν οί άνθρωποι τής Γής νά άντισταθούν στην ύποβολή αυτών των τεράτων ή δύναμις τής θέλησίς τους δέν μπορεί νά κρατήση περισσότερο από μισό δευτερόλεπτο, άπέναντι στην κολασμένη ύποβολή...

Τό τέρας αυτή τή φορά δέν άρκείται νά ύποβάλη στην Έλληνοπούλα νά πετάξη τό πιστόλι της πως είχε κάνει προηγουμένως ό σύντροφός του με τόν Τάν. 'Η εκδίκησίς του θά ναι πιό τρομερή... Πιό άμεση...

'Η Ρένα σηκώνει με μιá άστραπιαία κίνησι τό τρομερό όπλο πού κρατά στό χέρι της και τό στρέφει καταπάνω στο ύπερκόσμιο άγόρι τόν Τάν πού στέκει σαν άγαλμα μερικά μέτρα μακρύτερά της. 'Ο θάνατος τού έξώκοσμου παιδιού φαίνεται άναπόφευκτος και τραγικός άφού θάρρη άπό τό πιό άγαπημένο χέρι...

'Η Ντάϊνα πού έχει συνέλθει άπό την έπιβολή των τεράτων, μά δέν μπορεί νά κάνη τίποτε άλλο παρά μόνο νά βλέπη έτσι όπως είναι αίχμαλωτισμένη πάνω στο μεταλλικό έπίπεδο, βλέπει αυτή την κίνησι τής Έλληνοπούλας και ξεφωνίζει μ' όλη της τή δύναμι άπό τή φρίκη. Μά ή κραυγή της δέν μπορεί νά αλλάξη τίποτα. Τό δάχτυλο τής Ρένας άρχίζει μοιραία νά πατά τή σκανδάλη...

Μιά ήλιακή ακτίνα σχίζει στα δύο σαν άστραπή τόν θάλαμο των κολοσσιαίων και πολύπλο-

κων μηχανών. Προέρχεται άπό την πόρτα τής αίθουσας στην όποία στέκεται ό Τζόε Μάρτιν και καταλήγει στο τελευταίο άπό τά κολασμένα τέρατα πού αφήνει ένα σπαρακτικό ούρλιαχτό θανάτου καθώς εξαφανίζεται μέσα σε μιá μακάβρια λάμψη. Την ίδια στιγμή όλοι οί άστροναύτες έχουν άπαλλαγή τελείως άπό την έπίδρασι των έφιαλτικών όντων. 'Η Ρένα βλέποντας πως έχει γυρισμένο τό τρομερό όπλο της καταπάνω στο άγαπημένο άγόρι και τό δάχτυλό της έχει κιόλας πατήσει τή μιση διάδρομη τής σκανδάλης, αφήνει νά τής ξεφύγη μιá δυνατή κραυγή τρόμου και πετάει πέρα με άπέχθειά τό όπλο.

Μά φαίνεται πως και ή περιπέτειά τους αυτή όσο κι' άν ήταν δραματική και τραγική έχει πιά τελειώσει. Κανένα άλλο άπό τά έφιαλτικά αυτά τέρατα δέν φαίνεται νά ύπάρχη εδώ μέσα.

'Ο Τάν και ό Τζόε μαζί με τή Ρένα τρέχουν στα σατανικά μηχανήματα πού είναι δεμένοι ό Τζίψυ και ή Ντάϊνα και τούς έλευθερώνουν.

'Ο Τάν παρατηρεί με θαυμασμό όλ' αυτά τά καταπληκτικά θαύματα τής μηχανικής πού ύπάρχουν όλόγυρά τους.

'Η Ντάϊνα μόλις έλευθερώνεται πέφτει στον λαιμό τού Τζόε και δέν μπορεί νά μñ ξεσπάσει σε λυγμούς...

'Ο Τζίψυ τρίβει τά μάτια του και μυρμουρίζει με παράπονο:

—[?]Ω, Μάσα! Τί διάβολο έγινε... μισ Διάστημα; Τζίψυς πολύ έρωτευμένος είσαι μαζί

της! Καί μίς Διάστημα πολύ άγαπούσες Τζίπους! Πού είσαι αυτή, Μάσα;

‘Ο Τζόε χαμογελά. Καταλαβαίνει τί έχει πάθει ό καυμένος ό άραπάκός και του λέει:

—Παρά λίγο να σε φάη κι’ έσένα ό έρωτας, καυμένη Τζίπ-συ! Δέν πειράζει όμως... Μιά που γλυτώσαμε, πάψε να σκέπτεσαι τή μίς Διάστημα!

‘Ο Τάν εκείνη τή στιγμή φωνάζει τούς συντρόφους του. ‘Ολοι τρέχουν κοντά του. Τό ύπερκόσμιο άγόρι στέκει μπροστά σ’ ένα πελώριο μηχανήμα και τό παρατηρεί με τά μάτια γουρλωμένα άπό έκπληξι και θαυμασμό.

Χιλιάδες ρολόγια και χιλιάδες μικρές όθόνες και διακόπτες ύπάρχουν πάνω σ’ αυτό τό μηχανήμα. Μέσα στις όθόνες κυματίζουν παράξενα φωτεινά κύματα που σκορπούν άνταύγειες όλόγυρα και μέσα στα κύματα αυτά φαίνονται μικρούλια πλανητόπλοια που σχίζουν τό “Απειρο.

—Τί είναι αυτό; ρωτά ό Τζόε με γουρλωμένα τά μάτια.

—Μικροσκοπικές όθόνες τηλεοράσεως! άποκρίνεται τό ύπερκόσμιο άγόρι χωρίς δισταγμό. Τό μηχανήμα αυτό είναι τό πιό σατανικό μηχανήμα που είδα και φαντάστηκα ποτέ μου. Έδώ μέσα είναι αιχμαλωτισμένα όλ’ αυτά τά πλανητόπλοια που βλέπετε μέσα στις μικροσκοπικές όθόνες! ‘Η μαγνητική φωτοθύελλα προέρχεται άπό τού το τό μηχανήμα και όδηγει τά σκάφη του Διαστήματος όπου θέλει αυτή... ‘Οπου ήθελαν τά έφιαλτικά “Όντα που κατα-

σκεύασαν αυτή τή μηχανή. Θυμάστε; Μιά ίδια μαγνητική θύελλα μās είχε παρασύρει κι’ έμās και μία τρομακτική δύναμι ύποβολής δέν μās άφηνε να άντιδράσωμε... Έτούτα τά τέρατα μās κρατούσαν αιχμαλώτους και κρατούν άκόμα και μετά τόν θάνατό τους κι’ άλλους άστροναύτες που ταξιδεύουν στο Διάστημα... Πρέπει να καταστρέψωμε αυτό τό μηχανήμα για να τούς έλευθερώσωμε... Πρέπει να καταστρέψωμε όλα αυτά τά κολασμένα μηχανήματα που ύπάρχουν εδώ μέσα σ’ αυτή τήν αίθουσα του θανάτου και τής φρίκης. Οί ήλιακές άκτίνες τών άστροναυτών του «Σύμπαν Ι» δουλεύουν μανιασμένα. Σέ λίγα λεπτά και οί πέντε θρίσκονται έξω στο πυκνό δάσος κι’ άπό τό κολασμένο μεταλλικό κτίριο δέν έχει άπομείνει άλλο άπό ένας άμορφος σωρός έρειπίων που άγούρουν πολύχρωμες καπνούς. Τό «Σύμπαν Ι» τούς περιμένει άκίνητο στη θέση του, με τήν περήφανη μύτη στηλωμένη κατά τόν ουρανό.

Σέ όλους ή εικόνα τού πλανητόπλοιου φαίνεται τούτη τή φορά πιό άγαπημένη και πιό χαρούμενη άπό κάθε άλλη. Κι’ όλοι περιμένουν με λαχτάρα πότε ό Τάν θα καθωρίση τή νέα πορεία τους για να ξεκινήσουν. Ξέρουν πώς κανένα χέρι δέν θα άλλάξη τόν δρόμο τους αυτή τή φορά... Κανενός τέρατος πιά ή σατανική θέλησι δέν μπορεί ν’ άλλάξη τούς αιώνιους νόμους τού Διαστήματος...

ΤΕΛΟΣ

(Έλληνικό κείμενο: Γ. ΓΑΛΗΝΟΥ)
(,Απαγορεύεται ή άναδημοσίευσις)

Ο ΤΖΙΠΣΥ ΕΧΕΙ ΚΕΦΙΑ

Τὰ ματάκια του γυροφέρνουν προσπαθώντας νὰ ἀντικρύσουν τὴ σωτηρία πουθενὰ ἀλλὰ τοῦ κάκου. Πρῶτα βλέπει τὰ ραδιοφωνικὰ ὄργανα καὶ τοὺς ἀσυρμάτους τῶν ὁποίων τὴ χρῆσι δὲν ξέρει καθόλου. Ὑστερα κυττάζει τὰ ταμπλὼ μὲ τὴ θάλασσα τῶν μοχλῶν καὶ τῶν διακοπτῶν ποὺ εἶναι τόσα πολλὰ ὥστε τὸν ζαλίζουν ἀκόμα χειρότερα ἀπὸ ὅ,τι εἶναι ζαλισμένος ἀπὸ τὸ κονιάκ. Πολλῶν ἀπ' αὐτὰ ξέρει τὴ λειτουργία τους, μὰ τώρα ἡ ζαλάδα του εἶναι τόση ποὺ δὲν καλοθυμάται. μπερδεύονται μὲς στὸ μυαλό του καὶ γίνονται ὅλα μαζί ἓνα χαρμάνι σὰν τὴν ρώσικη σαλάτα. Τελευταῖα κυττάζει καὶ κατὰ κάτω καὶ τότε εἶναι ποὺ χάνει καὶ τὶς στερνές του ἐλπίδες, πὼς θὰ μπορούσε νὰ βρεθῆ κάποιος τρόπος νὰ γλυτώσῃ. Θεόρατα, ἀπειλητικὰ θράχια περνοῦν κάτω ἀπὸ τὰ πόδια του. Κρατῆρες σθησμένων ἠφαιστειῶν, βουνὰ ποὺ ὑψώνουν τὶς κορφές τους πρὸς τὸ οὐρανὸ σὰν χέρια ποὺ θέλουν νὰ ἀρπάξουν τὸ «Σύμπαν Ι» καθὼς περνάει ἀπὸ πάνω τους.

Πολυβόλο ἔχει γίνει ἡ ὀλόμαυρη καρδούλα τοῦ Τζίψου. Τοῦ κάκου ψάχνει νὰ ἀνακαλύψῃ κανένα χωριό, καμμιά πολιτεία νὰ ξεχωρίζῃ κάτω ἐκεῖ ἀνάμεσα στὰ τρομερὰ βουνὰ. Κι' ὅταν ἀκόμα τελειῶνουν τὰ βουνὰ τὰ διαδέχονται ἀπέραντες λίμνες, ποτάμια, θάλασσες, ἄγρια δάση ποὺ ἀπλώνονται κάτω ἀπὸ τὸ ἔντρομα μάτια του σὰν πολύ-

«...Ἡ ὀλόμαυρη καρδούλα τοῦ χτυπάει σὰν πολυβόλο ἀπὸ τὴν τρομάρα του καθὼς βλέπει ἀπὸ κάτω του τοὺς φοβεροὺς κρατῆρες...».

χρωμα σεντόνια ἡρεμα καὶ ἀτρι κύμιστα καὶ ποὺ προσκαλοῦν τὸν ἀστροναύτη νὰ πάρῃ μιὰ βουτιά ἀνάμεσά τους γιὰ νὰ μὴν ξανασηκωθῆ ποτὲ ψηλά. Μὰ ὁ Τζίψου δὲν θέλει μὲ κανέναν τρόπο νὰ πάρῃ βουτιά. Ὅι πένθιμες σκέψεις ποὺ κάνει γεμίζουν τὴν

κατακαυμένη την καρδιά του με τρόμο και ο τρόμος του διώχνει με μεγάλη γρηγοράδα τη ζαλάδα και το μεθύσι του και γι' αυτό του κάνει καλό. Και τόσο πολύ έχει τρομάξει ο Τζίπσου που σε λίγα λεπτά της ώρας έχει γίνει περδίκι κι' όλη του ή ζαλάδα έχει φτερουγίσει από μέσα από το κεφάλι του και παύει ν' ακούη και κουδουνάκια και νά δραματίζεται πρόβατα.

Και στο τέλος του έρχεται και μια σκέψις της ανθρωπιᾶς μὲς στο μυαλό του:

— Μικρὲ Τζίπσους, φωνάζει στον ἑαυτό του, πρέπει ἐσὺ προσγειώσης αὐτὸ «Σύμπαν Ι»! Μάσα Τᾶν ἔχεις μάθει ἐσθένα ὅ,τι χρειάζεται προσγειώσης!

Κυττάζει τὴ θάλασσα τῶν κουμπιῶν καὶ τῶν διακοπτῶν καὶ ἀλλάζει ἀπότομα γνώμη.

— «Ὁχι!», λέει. Μπορεῖ ἐσὺ ἔχεις μάθει προσγειώνεις, ὅμως μπορεῖ δὲν θυμάσαι πολὺ καλὰ ὅλα, μπορεῖς χτυπήσης πολὺ «Σύμπαν Ι», χαλάσης αὐτό! Πιὸ καλὰ εἶσαι γυρίσης πίσω σὲ πρωτεύουσα αὐτοκράτορα Ξόλφ! Ἐκεῖ Μάσα Τᾶν δὴς ἐσθένα πετᾶς ἀπὸ πᾶν κεφάλι του, δώσει μιά, δρεβὴ μέσα! Ἐπειτα ὀδηγήσει αὐτὸς προσγειώσει, Μάσα! Αὐτὸς δάσκαλος! Πιὸ καλὰ ξέρει ἀπὸ φτωχὸ Τζίπσου! Τζίπσου κακὸς μαθητὴς! Ὄταν ἐκεῖνος ἔλεγες, δὲν πρόσεχες καὶ πολὺ - πολὺ!

Μὲ τὴ σοφὴ αὐτὴ σκέψι, ὁ Τζίπσου ἀρπάζει τὸ «στικ» καὶ στρίβει τὸ πλανητόπλοιο μερικὲς ἑκατοσταριᾶς μοῖρες πρὸς τ' ἀριστέρα, ἀλλὰ οἱ κακόμοιρες αὐτὲς οἱ μοῖρες ἦταν τόσες πολλὲς

ἑκατοσταριᾶς πού τελικὰ ἡ στροφή καταλήγει πρὸς τὰ... δεξιά!! Καὶ καθὼς ὁ ἀραπάκος δὲν ξερεῖ βέβαια νά προσδιορίση τὴν πορεία τοῦ σκάφους καὶ ἀκόμα περισσότερο νά θρῆ τὸν προσανατολισμό του, ἀρχίζει νά τὸ γυρνᾷ ἀσκοπα ἀπὸ δῶ κι' ἀπὸ κεῖ πᾶν ἀπὸ τὸν Φλόξ. Ὄπου δὲν τοῦ ἀρέσει αὐτὸ πού βλέπει ἀπὸ κάτω του, στρίβει τὸ «Σύμπαν Ι». Ὄταν ἀντίθετα περνᾷ ἐπάνω ἀπὸ κανένα ὄμορφο λειβάδι, τραβάει ὀλοῖσια ὥσπου νά τελειώση γιατί σκέπτεται πὼς καὶ νά πέση ἐκεῖ πᾶν καμμιά ὥρα, θάναι ἀσφαλῶς πιὸ... μαλακὰ ἀπὸ τὴν κορφὴ κανενὸς ἀπὸ κείνα τὰ τρομερὰ καὶ φοβερὰ βουνὰ τοῦ πλανῆτη.

ΟΙ ΩΡΕΣ ὅμως περνοῦν καὶ ἡ πρωτεύουσα τοῦ Ξόλφ δὲν φαίνεται. Ὁ Τζίπσου ἀρχίζει νά ἀνησυχῆ καθὼς μάλιστα ἀρχίζει νά νυχτώνη, ἀφοῦ ὁ ἥλιος ἔχει ἀπὸ ἀρκετὴ ὥρα χαθῆ, τὸν ζώνουν τὰ μαῦρα φίδια.

Καὶ ξαφνικὰ βλέπει ἀπὸ μακρὰ ἀπὸ κάτω του κάτι ἀδύνατα φωτάκια. Ὁ Τζίπσου ὀρμά μὲ λαχτάρα στὸ τιμόνι καὶ κατευθύνει πρὸς τὰ φῶτα τὸ πλανητόπλοιο.

— Φωτάκια, ἄρα πολιτεία!, μουρμουρίζει. Πολιτεία, ἄρα πρωτεύουσα, Μάσα Ξόλφ! Πρωτεύουσα, ἄρα Μάσα Τᾶν δὴ μένα, ἔρθει προσγειώσει «Σύμπαν Ι»! Σώθηκες, μικρὲ, Τζίπσους! Ἰσως περισσεψες καὶ κᾶνα κοκκαλάκι ἐσθένα!

Μ' ὅλη τὴν τρομάρα καὶ τὴ

δύσκολη θέσι του δέν έννοει νά ξεχάση και τὸ τιμπούσι πού ἔχασε. Ἀλλὰ δυστυχῶς ὁ φίλος μας οὔτε αὐτὴ τὴ φορά δέν στέκεται τυχερός. Καὶ δέν στέκεται τυχερός γιατί τὰ φωτάκια δέν ἀνήκουν καθόλου στὴν πρωτεύουσα τοῦ Ξόλφ, ἀλλὰ στὴν πρωτεύουσα τοῦ Σάκα - Ράκα, τοῦ ἐχθροῦ τοῦ Ξόλφ και ἄρχοντα τῆς φυλῆς Κλούπα.

Ὁ Τζίψυ φυσικᾶ δέν μπορεῖ νὰ τὰ ξέρη ὅλα αὐτά. Βλέποντας λοιπὸν τὰ φωτάκια πού δέν εἶναι ἄλλο παρὰ φωτιές στο ὑπαιθρο, καταλαβαίνει πῶς δέν πρόκειται για τὴν πρωτεύουσα τοῦ Ξόλφ, γιατί ἀλλοιῶς θάβλεπε τὰ μεγάλα κτίρια τῆς πολιτείας τοῦ Αὐτοκράτορα. Σκέπεται ὅμως πολὺ λογικᾶ πῶς ἄνθρωποι εἶναι κι' ἐκεῖνοι, δέν μπορεῖ παρὰ νὰ τὸν βοηθήσουν νὰ πάη νὰ βρῆ τοὺς φίλους του. Ἀποφασίζει τὸ λοιπὸν τελειωτικᾶ νὰ πάη και νὰ προσγειωθῆ ἐκεῖ ἀνάμεσά τους. Μιὰ και δυὸ χαμηλώνει τὸ τιμόνι και χαμηλώνει και τὸ πλανητόπλοιο ἐπάνω ἀπὸ τὶς φωτιές πού ἔχουν ἀνάψει οἱ ὅπαδοὶ τοῦ Σάκα - Ράκα.

Τὸ «Σύμπαν Ι» σφυρίζει σὰν θυμωμένο θηρίο και ὀρμάει σὰν σίφουνας καταπάνω στὸν καταυλισμὸ.

Οἱ Κλουπανοὶ εἶναι ἄνθρωποι ἡμιἄγριοι, χωρὶς ἐξελιγμένον πολιτισμὸ. Δέν ἔχουν οὔτε σπῆτια και ζοῦν σὲ χορταρένιες καλύβες, σὰν τοὺς ἰνδιάνους τῆς Ἀμερικῆς. Βλέποντας λοιπὸν ἕνα ὀλόκληρο θηρίο τῶν οὐρανῶν νὰ ἔρχεται καταπάνω τους σκορπώντας φωτιές και καπνοὺς ἀπὸ τὰ

πισινὰ του, παθαίνουν ντελίριο. Πετάγονται ἀπάνω και ἀρχίζουν σὰν παλαβοὶ νὰ τρέχουν ἐδῶ κι' ἐκεῖ. Ξεφωνίζουν ὑστερικᾶ και κουνοῦν τὰ χέρια τους σίγουροι πῶς τὸ «τέρας» θὰ τοὺς φάη ὅλους και δέν θ' ἀφήση οὔτε δειγμά ἀπὸ τὴν φυλὴ Κλούπα.

Ὁ καυμένος ὁ Τζίψυ τοὺς βλέπει πού τρέχουν, δέν μπορεῖ ὅμως ν' ἀκούσῃ και τὶς φωνές τους.

—?Ω, Μάσα!, μουρμουρίζει συγκινημένος. Πολὺ εὐγενικός λαός ἔπεσε Τζίψυ! Κύτταξε ἐσὺ πῶς τρέχουν αὐτοὶ! Κατατσακίζονται τρέξουν βοηθήσουν ἐσένα!

Ὁ Τζίψυ μ' αὐτὸ τὸν συλλογισμὸ ἔλυσε τὸ πρόβλημα. Δέν μποροῦσε νὰ φανταστῆ ποτὲ πῶς θὰ τὸν φοβόνταν οἱ Κλουπανοὶ ἀφοῦ αὐτὸς δέν εἶχε καμμιά κακὴ πρόθεσι ἐναντίον τους. Ἀπλῶς λοιπὸν θάτρεχαν δεξιὰ και ἀριστερὰ για νὰ βροῦν τρόπο νὰ τὸν βοηθήσουν. Κι' ὁ Τζίψυ για νὰ τοὺς δώσῃ διωρῖα νὰ βροῦν αὐτὸν τὸν τρόπο τράβάει τὸ τιμόνι πρὸς τὰ πάνω για νὰ ἀνυψώσῃ και πάλι τὸ σκάφος. Πραγματικᾶ τὸ «Σύμπαν Ι» πού ἔχει φτάσει μόλις μερικὰ μέτρα πάνω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τοῦ πλανῆτη Φλόξ και κινδυνεύει νὰ διαλυθῆ ἂν προχωρήσῃ περισσότερο, κάνει ἕνα θεαματικώτατο «λουπιγκ». Περνάει σύρριζα μὲ τὸ χῶμα, ἀσπάζει μὲ τὴ μούρη του δυὸ καλύβες ἀπὸ τὸ χωρὶ τῶν Κλούπα πού περνοῦν στὴ μύτυ του σὰν κολλᾶρο και ξαναπετάει πρὸς τὰ ὕψη σφυρίζοντας σὰν βόας!

Τρομερές φωνές ξεσπούν από κάτω. Οί ημίγυριοι του Σάκα - Ράκα νομίζουν πως έχει σημάνει το τέλος του κόσμου. Παρατούν το χωριό τους και τρέχουν στους άγροτοπους. Τρέχουν όπου βρίσκουν πιο πρόχειρα για να σωθούν. Τής φυγής προηγείται ο ίδιος ο γενναίος αρχηγός Σάκα-Ράκα. Ο αρχηγός σε όλες τις δουλειές πρέπει να είναι πάντα πρώτος και έτσι κι αυτή τη φορά ο άτρόμητος δυνάστης των Κλουπανών δεν θα έδινε σε κανένα το δικαίωμα να πη πως μπορεί να τρέξη περισσότερο του!

Θρίαμβος

Ο ΣΑΚΑ - ΡΑΚΑ τρέχει μπροστήτερα απ' όλους όχι γιατί φοβάται όπως είπαμε αλλά από ιδεολογία. Στο μούτρο του κατακυλάει κρύος ιδρώτας και όλο γυρίζει την κεφαλα του με τα πελώρια μάτια και κυττάζει κατά το «Σύμπαν Ι», που έρχεται διαρκώς από πίσω από την φυλή του σαν να τους κυνηγά.

Και πραγματικά. Ο Τζίπυ έχει χάσει πια όλοτετα τον έλεγχο της οδηγίσεως του σκάφους. Καθώς οι δυο χορταρένιες καλύβες πέρασαν σαν λαίμαριες στο ρύγχος του «Σύμπαν Ι», του έχουν κλείσει όλο το κρυστάλλινο περίβλημα από το όποιο έβλεπε και τώρα δεν μπορεί να δει τίποτε. Μά ούτε μπορεί να ξέρη ο καυμένος ο άραπάκος πως αίτια που δεν βλέπει είναι ή καλύβα που έχει σφηνωθεί στο μπροστινό μέρος του πλανητό-

πλοιού. Έκείνος νομίζει ότι απλώς είναι νύχτα και γι' αυτό τα βλέπει όλα σκοτεινά. Και στριφογυρίζει το τιμόνι πάνω κάτω και δεξιά άριστερά προσπαθώντας να διακρίνη πάλι τις φωτιές των Κλουπανών, δηλαδή να το φέρη πάλι προς το χωριό του Σάκα - Ράκα. Μ' αυτόν τον τρόπο το «Σύμπαν Ι» κάνει κάτι τρομερά «λουπίγκ» που να μπορούσε μονάχα να τ' φαντασθή ο φυοκαράς ο Τζίπυ θα πέβαινε από το φόβο του. Μιά κινδυνεύει να συντριβή κάτω στη γη και από τρία γλυτώνει, μια κοντεύει να «φάη» δέκα Κλουπανούς στη σειρά καθώς περνάει σαν βολίδα σύρριζα πάνω από τα κεφάλια τους, μια ρίχνεται προς τα ύψη με άπιστευτη ταχύτητα έτσι που λες πως θα βγή έξω στο "Άπειρο. Όταν ο Τζίπυ τραβάει πάλι το τιμόνι ανάποδα και δόστου πάλι μακροβουτάει προς τα κάτω!

Μ' μ' όλα αυτά, οι Κλουπανοί έχουν δεχτή τρομερά πλήγματα στη γενναιότητά τους. Όλο τους το πολεμικό μένος έχει εξαφανισθή. Ξεφωνίζουν στριγγλίζουν και κλαίνε από τον τρόμο τους δέβαιοι πως δεν είναι δυνατόν να γλυτώση κανείς τους από αυτό το φοβερό και τρομερό φτερωτό τέρας, κι' ως μιν έχη ανοίξει μύτη ακόμα προς το παρόν. Έτσι κυνηγημένοι, χωρίς να το θέλουν και χωρίς να το καταλαβαίνουν καν μέσα στην τρομάρα τους, τρέχουν όλοϊσια προς την Πρωτεύουσα του Ξόλφ του αυτοκράτορα του Φλόε.

Έκει στην πόλι του Ξόλφ ο-

“ΤΑΝ,,

ΑΥΤΟΤΕΛΗ ΒΙΒΛΙΑ ΦΑΝ-
ΤΑΣΤΙΚΩΝ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΝ

Ο ΥΠΕΡΚΟΣΜΙΟΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΤΗΣΙΑ .. Δοχ.	100
ΕΞΑΜΗΝΟΣ .. »	50
ΤΡΙΜΗΝΟΣ ... »	25

Γραφεία: ΟΔΟΣ ΛΕΚΚΑ αριθ. 29 — 4ος όροφος

Αριθ. Τεύχους 18

Διευθύνσεις συμφ. τῷ Νόμῳ: Διητής: Ν. ΣΑΡΡΗΣ, Ἄλ. Παπαναστα-
σιου 11. Ἀρχισυντάκτης: Γ. ΜΑΡΜΑΡΙΔΗΣ, Α. Φιλίου 3, Προϊστάμε-
νος Τυπογραφείου: Ἀμφίων Ταβουλάρης, Περισσός, Μακεδονίας 9.
ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ — ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Ν. Σαρρῆν, ὁδὸς ΛΕΚΚΑ 29

λοι εἶναι ἀναστατωμένοι. Καὶ οἱ Φλοξανοὶ ἀλλὰ καὶ οἱ φίλοι μας οἱ ἀστροναῦτες καὶ ὅλοι μαζὶ τρέχουν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ γυρῶντας νὰ βροῦν τὸ «Σύμπαν Ι» καὶ τὸν καυμένο τὸν ἀραπάκο τὸν Τζίτσου ποὺ ἔχει χαθῆ μαζὶ του. Οἱ τέσσερις ἀστροναῦτες μας ἰδίως εἶναι σίγουροι πὼς δὲν πρόκειται νὰ ξαναπικρῶσουν ζωντανὸν τὸν Τζίτσου καὶ γερὸ τὸ «Σύμπαν Ι».

Ὅποτε κάνουν ἔτσι καὶ... τὸ

ΤΕΛΟΣ

(Ἑλληνικὸ κείμενο: Γ. ΓΑΛΗΝΟΥ)

(Ἀπαγορεύεται ἡ ἀναδημοσίευσίς)

βλέπουν νὰ πετᾶ παλαδὰ πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους!

Ἐξάλλες φωνὲς ἐνθουσιασμοῦ φουσκῶνουν τὰ στήθια τοῦ Τζόε καὶ τῆς Νταΐνας. Ὅσο γιὰ τὸν Τὰν καὶ τὴ μικρὴ Ἑλληνοπούλα τὴ Ρένα, αὐτοὶ δίνουν ἓνα πῆδημα καὶ βρίσκονται μέσα στὸ πλανητάπλοιο πλάϊ στὸν ἀραπάκο.

Ὁ Τὰν παίρνει στὰ χέρια του τὸ τιμόνι καὶ ὁ Τζίτσου ξεφάνιζει καταχαρούμενος ποὺ τὸν βλέπει.

ΔΗΛΗ ΕΞΕΔΟΘΗΣΑΝ:

1. Ὁ Γιὸς τοῦ Μυστηρίου.
2. «Σύμπαν Ι» — Εἰδικὴ Ἀποστολή.
3. Τρόμος ἀπὸ τὸν πλανῆτη ΝΟΒΑ.
4. S. O. S. — ἡ Γῆ κινδυνεύει.
5. Φτερωτοὶ Γίγαντες.
6. Τὸ τρομερὸ Μυστικόν.
7. Ἐξάκοσμη Ἀράχνη.
8. Περιπλανώμενος Πλανῆτης.
9. Ὁ Νάνος.
10. Ὁ Παγωμένος ΒΑΑ.
11. Ἐναντίον τῶν καταχθονίων.
12. «Σύμπαν Ι» Δὲν ἀπαντᾷ.
13. ΟΥΡΜΠΑ: Ἡ κοιλάδα τοῦ τρόμου.
14. Τὸ τέρας τῶν ἐγκάτων.
15. Θυσία στὴν Θεὰ ΤΑΡΑ.
16. Ἐπιδρομὴ στὸ ΑΣΤΡΟ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ.
17. Ὁ Τζίτσου καὶ ἡ Μίς Διάστημα.

...ΠΑΡΕ ΜΙΑ ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΗΝ ΤΡΑΧΗ ΚΙ'ΕΓΩ ΘΑ ΣΟΥ ΛΕΩ ΑΠΟ ΠΟΥ ΝΑ ΣΤΡΙΒΗΣ! ΤΗΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕ. ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΝΥΧΤΑ ΦΟΒΕΡΑ ΤΕΡΑΤΑ ΚΑΙ ΑΓΡΙΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΟΡΜΟΥΣΑΝ ΝΑ ΤΟΥΣ ΦΡΑΞΟΥΝΤΟΝ ΔΡΟΜΟ.

Ο ΤΟΜ ΒΛΕΠΟΝΤΑΣ ΤΟΥΣ ΔΡΟΜΟΥΣ ΠΟΥ ΠΕΡΝΟΥΣΑΝ ΣΗΜΕΙΩΝΕ Σ'ΕΝΑΝ ΧΑΡΤΗ ΤΟ ΜΕΡΟΣ ΠΟΥ ΒΡΙΣΚΟΝΤΑΝ. ΜΑ ΠΟΥ ΠΑΜΕ; ΡΩΤΗΣΕ Η ΣΙΑΛΛΥ ΓΙΑ ΕΚΑΤΟΣΪΤΗ ΦΟΡΑ. Ο ΤΟΜ, ΟΥΤΕ ΤΩΡΑ ΔΕΝ ΑΠΗΝΤΗΣΕ.

11
2. ΜΑ ΟΥΤΕ Η ΣΙΑΛΛΥ ΠΙΑ, ΟΥΤΕ Ο ΤΟΜ ΔΕΙΛΙΑΣΑΝ. ΟΝΕΟΣ ΕΛΕΓΕ ΔΙΑΡΚΩΣ ΣΤΗΝ ΚΟΠΕΛΛΑ ΑΠΟ ΠΟΥ ΕΠΡΕΠΕ ΝΑ ΣΤΡΙΨΗ. ΤΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ ΕΤΡΕΧΕ ΣΑΝ ΒΟΛΙΔΑ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΚΟΛΑΣΜΕΝΗ ΝΥΧΤΑ.

4. ΜΠΡΟΣΤΑ ΤΟΥΣ, ΣΤΟΝ ΟΡΙΖΟΝΤΑ, ΦΑΝΗΚΕ ΜΙΑ ΚΑΛΥΒΑ ΠΟΥ ΟΡΟΣ ΤΗΝ ΕΛΟΥΣΕ ΤΟ ΦΩΣ ΤΟΥ ΦΕΓΓΑΡΙΟΥ ΦΑΝΤΑΖΕ ΣΑΝ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ. -ΘΑΡΡΕ ΠΟΣ ΦΤΑΣΑΜΕ! ΕΙΠΕ Ο ΤΟΜ.

1. ΤΟ ΑΜΑΞΙ ΔΕΝ ΕΚΑ-
ΝΕ ΠΑΡΑΠΑΝΩ ΑΠΟ
ΜΕΡΙΚΑ ΛΕΠΤΑ ΝΑ
ΦΤΑΣΗ ΕΞΩ ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΘΛΙΑ ΚΑΛΥΒΑ... ΟΙ
ΔΥΟ ΑΤΡΟΜΗΤΟΙ
ΝΕΟΙ ΚΑΤΕΒΗΚΑΝ
ΚΑΙ ΠΛΗΣΙΑΙΑΝ.
-ΚΑΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΜΕ-
ΣΑ! ΜΟΥΡΜΟΥΡΙΣΕ
Ο ΤΟΜ ΚΥΤΤΟΝΤΑΣ
ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΑΘΥΡΟ.
Η ΣΑΛΛΥ ΟΜΩΣ
ΕΜΠΗΞΕ ΜΙΑ ΤΡΟ-
ΜΑΓΜΕΝΗ ΦΩ-
ΝΗ...

2. ΜΑ Ο ΝΤΕΤΕΚ-
ΤΙΒ ΔΕΝ ΠΡΟΛΑ-
ΒΕ ΝΑ ΓΥΡΙΣΗ.
ΕΝΑΣ ΚΟΛΟΣ-
ΣΟΣ ΕΙΧΕ ΖΥ-
ΓΟΣΕΙ ΑΘΟΥΡ-
ΒΑ ΚΑΙ ΤΟΝ
ΧΤΥΠΗΣΕ ΣΤΟ
ΠΙΣΩ ΜΕΡΟΣ
ΤΟΥ ΚΕΦΑΛΙΟΥ
Μ'ΕΝΑ ΣΙΔΕΡΟ.
ΟΤΟΜ ΜΕ ΜΙΑ
ΠΟΝΕΜΕΝΗ
ΚΡΑΥΓΗ ΕΠΕ-
ΣΕ ΑΝΑΙΣΘΗ-
ΤΟΣ.

3. Η ΣΑΛΛΥ ΤΟ ΜΟΝΟ
ΠΟΥ ΠΡΟΛΑΒΕ ΝΑ ΠΡΟ-
ΣΕΞΗ ΗΤΑΝ ΠΩΣ ΤΟ
ΚΕΦΑΛΙ ΤΟΥ ΑΠΑΙ-
ΣΙΟΥ ΕΚΕΙΝΟΥ ΚΟ-
ΛΟΣΣΟΥ ΗΤΑΝ ΤΟ
ΙΔΙΟ Μ'ΑΥΤΟ ΠΟΥ
ΠΡΙΝ ΔΥΟ ΩΡΕΣ
ΤΟΥΣ ΜΙΛΟΥΣΕ ΜΕ
ΣΑ ΣΤΟ ΔΕΜΑΤΙΟ
ΤΗΣ ΜΕΤΕΩΡΟΣΤΟΝ
ΑΕΡΑ.
ΥΪΤΕΡΑ, ΤΟ ΤΕΡΑΤΩ-
ΔΕΣ ΕΚΕΙΝΟ ΠΛΑΣ-
ΜΑ ΦΟΡΤΩΘΗΚΕ
ΣΤΟΝ ΩΜΟ ΤΟΥ ΤΟΝ ΤΟΜ
ΚΙ'ΑΡΠΑΞΕ ΚΙ'ΑΥΤΗΝ
ΑΠΟ ΤΟ ΧΕΡΙ...

3 ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2 ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ